

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμνην 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἔξμνην 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲν ἄλλο μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 1 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 31

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΑΣ ΔΥΠΟΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τί πράγμα :

— Δίχως νὰ μοῦ φέρνεται καμμιά ἀντίρρηση, κάθε βράδυ στίς ἐννιά θά πηγαίνετε στὰ κρεβάτια σας.

Ἡ Μπέττυ δὲν φάνηκε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη, γιατί ἦταν ἀπὸ φυσικοῦ τῆς ξενόχτιας. Μὰ ἡ γιαγιά-Τζένη ἦταν τόσο καλή, τόσο ὑποχωρητικὴ σὲ ὅλα τὰλλα, ποὺ δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τὴν πρώτη χάρη ποὺ τῆς ζήτησε.

Ὅσο γιὰ τὸν Τζάκ, οἱ αὐτὸν δὲν ἔκανε καμμιά ἐντύπωση. Ἰσαμὲ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε ποτέ του δικό του κρεβάτι καὶ ἔτσι δὲν εἶχε κι' ὠρισμένη ὥρα ποὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ. Ὡστόσο δὲν τοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ κανονίξῃ τὴ ζωὴ του μὲ τίς ὥρες, μὰ σκέφθηκε πὺς ἡ καινούργια του ζωὴ εἶχε τόσα ἄλλα καλά, ὥστε ἔπρεπε νὰ καταπιῇ χωρὶς δυσφορία τὸ πικρὸ αὐτὸ πατήρι.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν στίς κάμαρές τους ἡ κυρία Κίνσεϋ κάθησε μονάχη τῆς καὶ στὸ μυαλό τῆς γύριζαν καὶ ξαναγύριζαν τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

— Εἶναι ἓνα πείραμα, εἶπε στὸ τέλος. Ἐἵνα πολὺ ἐνδιαφέρον πείραμα καὶ δὲν βλέπω γιὰ ποῖο λόγο δὲν θά πετόχῃ. Ἐγὼ τουλάχιστον θά κάνω ἕτι περναγ

ἀπὸ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ συντελέσω στὴν ἐπιτυχία του.

Κατέβηκε στὴν κουζίνα, μάζεψε βλους τοὺς ὑπηρετές καὶ τίς ὑπηρετρίτες, τοὺς εἶπε ἕτι αὐτὴ θὰ τοὺς διευθύνῃ καὶ ὠρισε στὸν καθένα τίς δουλειές ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ. Ὅλοι ἔδειξαν μεγάλη προθυμία καὶ σεβασμό. Ὁ Πέτρος μάλιστα, ποὺ εἶχε περισσότερο θάρρος, δήλωσε πὺς ἂν κανέναν ἀπ' τοὺς ἄλλους ὑπηρετές,

ἄνδρας ἢ γυναῖκα, ἀμελοῦσε τὸ καθήκον του ἢ δὲν εἰδείχε τὸν σεβασμὸ ποὺ ἔπρεπε στὴν κυρία Κίνσεϋ ἢ στὴ μίς Μπέττυ, θά εἶχε νὰ λογαριασθῆ μαζί της.

— Ἐγὼ θά τοὺς μάθω τρόπο! ἔκανε μ' ἓνα ἕφος ποὺ σήμαινε πολλὰ.

Ἦστερα μὲ προστατευτικὸ τόνο εἶπε στὴν κυρία Κίνσεϋ, ἕτι ὅποτε ἤθελε μπορούσε νὰ πᾶ ἢ νὰ κοιμηθῆ γιατί αὐτὸς θά ἔκανε μονάχος του τὸν γύρο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι ὅλες οἱ πόρτες κλειδωμένες καὶ ὅλα τὰ παράθυρα κλειστά· κι' ἀκόμη θά λάβαινε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σπίτι ἀπὸ κλέφτες, ἀπὸ πυρκαϊά, ἀπὸ πλημμύρα κι' ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μπορούσε νὰ τοῦ τύχουν.

Ἔτσι ἡ κυρία Κίνσεϋ ἀνέβηκε ἡσυχη στὴν κάμαρά τῆς. Περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Τζάκ μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε ἕτι τὸ παιδί κοιμόταν βαθειὰ καὶ ροχάλιζε μάλιστα. Ἦστερα πέρασε ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ μωροῦ. Κι' ἐκεῖ βασιλευε ἀπόλυτη ἡσυχία. Μὰ ὅταν μπήκε στὴν κάμαρα τῆς Μπέττυ καὶ πλησίασε τὸ κρεβάτι τῆς, εἶδε ἕτι τὸ κοριτσάκι εἶχε τὰ μάτια του ἀλάνοιχτα καὶ τὴν κοίταζε χαμογελώντας.

— Ὅχι δά! ἔκανε ἡ κυρία Κίνσεϋ. Ἐγὼ φανταζόμουν πὺς εἶχες μεγάλη διάθεση νὰ κοιμηθῆς Ἦστερα ἀπὸ τὴν κόβραση τῆς ἡμέρας, καὶ σὲ βρισκῶ ζυπνητή! Εἶναι γιατί σοῦ ἀφῆσαν ἀνοιχτὲς τίς γρίλλιες.

«Τί εὐχάριστο πρόγευμα!» (Σελ. 350, στ. β')

Πραγματικά ή πανσέληνος που έλαμπε στον άσυννεφιαστο ουρανό πλημμύριζε με το φώς της την κάμαρα τόσο, που το παραμικρό αντικείμενο διακρινόνταν ολοκάθαρα ώσαν να ήταν ημέρα.

—Θα τις κλείσω, είπε η κυρία Κίνσεύ, και τότε θαποκοιμηθής.

—Όχι, σάς παρακαλώ, φώναξε το παιδί. Είμαι πολύ ώραία έτσι ξεπλωμένη στο κρεβάτι μου κοιτάζοντας δια τα ώραία πράγματα που βρίσκονται στην κάμαρά μου. Αν οι γριλλίαις ήταν κλειστές, δεν θα τα έβλεπα. Όταν τα χορτάσω, τότε θαποκοιμηθώ, έννοια σας!

Νομίζοντας ότι πιθανόν ή Μπέττυ θα φοβόταν τους κλέφτες, ή κυρία Κίνσεύ έκρινε καλό να της ανακοινώση δια τα μέτρα που είχε λάβει ο Πέτρος.

Μά ή Μπέττυ δήλωσε ότι δεν είχε κανένα φόβο και οι υπερβολικές αυτές προφυλάξεις την έκαναν μονάχα να γελάσθ.

—Όχι, όχι, δεν φοβάμαι, επανέλαθε, μ' αν τυχόν κι' άκουγα κανένα κλέφτη, θάρχάμου άμέσως να χωθώ στο κρεβάτι σας.

—Και βέβαια, παιδάκι μου. Έγώ θάρχάσω, την πόρτα ανοιχτή. Και τώρα κοιμήσου, σάν καλό κοριτσάκι που είσαι.

Φαίνεται όμως πως ή Μπέττυ είχε πάρα πολλά πράγματα να ιδή και να θαυμάσθ μεσ' στην κάμαρά της. Γιατί πέρασε μεσ' ώρα κι' ο ύπνος δεν είχε άκόμενη έρθει.

Έξαφνα, άκουσε έναν ελαφρό θόρυβο. Σήκωσε το κεφάλι της, κοίταξε ένα γύρω στην κάμαρα, και μεσ' στο φώς του φαγγαριού είδε κάτι τι τρομακτικό! Τρέμοντας σύγκορμη αλλά συγκρατώντας τη φωνή που έτοιμαζόταν να βάλθ, πήδησε απ' το κρεβάτι της κι' έτρεξε σάν τρελλή στην κάμαρα της κυρίας Κίνσεύ.

—Γιαγιά, γιαγιά! φώναξε γεμάτη αγωνία σπρώχνοντας την πόρτα που ή γριά κυρία είχε σύμφωνα με την υπόσχεσή της αφήσει μισάνοιχτη. Γιαγιάκα μου, φοβάμαι! Τόν είδα, σου λέω, τον είδα!

—Πού είναι, Μπέττυ; Πού είναι; φώναξε ή κυρία Κίνσεύ. Έλα γρήγορα. Έλα κοντά μου, κοριτσάκι μου! Τόν είδες;

—Ναι, γιαγιάκα μου, έκανε τρέμοντας ή Μπέττυ. Στην κάμαρά μου! Και χάθηκε στο κρεβάτι της κυρίας Κίνσεύ, που κι' εκείνη είχε παγώσει από τον τρόμο της και έτρεμε σάν να είχε ρίγος.

—Δεν φωνάζουμε τον Πέτρο; έκανε ενώ τα δόντια της χτυπούσαν.

Έεχασα να τον ρωτήσω ποιά κουδούνι πρέπει να χτυπήσω για να τον είδοποιήσω πως ο κλέφτης...

—Μά, γιαγιά! φώναξε ή Μπέττυ. Δεν είδα κανέναν κλέφτη! Έναν ποντικό είδα!

—Έναν ποντικό! Είσαι τρελλή, παιδί μου, να κάνης τόσο φασαρία για ένα ποντικό. Πόσο με τρόμαξες!

—Με συγχωρείτε, με συγχωρείτε πολύ, δεν το ήθελα, είπα το κοριτσάκι μετανοιωμένο. Άλλά σάς παρακαλώ, κάνετε μου τη χάρη: Αφήστε με να μείνω στο κρεβάτι σας. Δεν μου κάνει καρδιά να γυρίσω στην κάμαρά μου ένόσω βρίσκεται εκεί μέσα ο ποντικός. Καλύτερα νάβλεπα μπροστά μου ένα λιοντάρι.

—Άφού έχεις τέτοιο τρόμο για τους ποντικούς, μείνε, παιδί μου, είπε ή κυρία Κίνσεύ. Προσπάθησε μονάχα να κοιμηθής.

Πραγματικά ή Μπέττυ δεν άργησε να άποκοιμηθθ και σε λίγο ή γαλήνη και ή ήρεμία βασιλεύαν σ' όλόκληρο το Ντένιστον.

Τό άλλο πρωτό ο Τζάκ έμαθε την ιστορία του «κλέφτη» της Μπέττυ και γέλασε με την καρδιά του. Όσο για τον Πέτρο, αυτός μόλις την άκουσε, ξεκίνησε για το Γκρήνμπορου και γύρισε πίσω ύστερα από μία ώρα φέροντας μαζί του πέντε-έξη είδών ψάκες και δόκανα και επί πλέον ένα γάτο, ένα μεγαλοπρεπέστατο και υπέροχο γάτο που δεν άργησε να γίνθ ο αγαπημένος των τριών παιδιών. Ύστερα από πολλές συζητήσεις για το ώραϊτερο όνομα, άποφάσισαν στο τέλος να τον βαφτίσουν Τόμπυ. Κι' ο ώραϊος Τόμπυ στρώθηκε από την ίδια μέρα στο κουνήγι και τέτοια άλύπητη καταδίωξη έκανε στους ποντικούς, ώστε ούτε ένας «κλέφτης» με τέσσερα ποδάρια δεν παρουσιάσθηκε ξανά ποτέ στην κάμαρα της Μπέττυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η Θεραπεία του Τζάκ

Η ζωή στο Ντένιστον είχε μπει στον κανονικό της δρόμο κι' ή μόνη διαφορά ήταν ότι ο Τζάκ και ή Μπέττυ είχαν πολύ μεγαλύτερη έλευθερία απ' όση έχουν τα περισσότερα παιδιά στην ήλικία τους.

Η κυρία Βάν Κούρτ και ή κόρη της έρχονταν τακτικά για να ιδούν τη μικρή τους φίλη και να της δώσουν τις συμβουλές τους, όποτε παρουσιαζόταν τέτοια ανάγκη. Κι' εκείνη όμως πήγαινε κι' έπισκεπτόταν τους φίλους της και τους διασκεδάζε με την χαριτωμένη φλυαρία και με την έξοτέρηση όλων των μικροπεισοδιών της καθημερινής ζωής της. Φυσικά δεν παρέλειψε να τους

διηγηθθ το πάθημά της με το ποντίκι και με τον άνελκουστήρα. Τό πρώτο προκάλεσε τό χαμόγελο της μίς Μάργκαρετ και τα ειρωνικά σχόλια του Ριχάρδου. Τό δεύτερο όμως τους έκανε όλους να τρομάξουν σοβαρά.

—Για πρώτη φορά, φτηνά την γλώττωσε, είπε ή μίς Μάργκαρετ. Είσαι συχνά πολύ άσυλλόγιστη, μικρούλα μου. Έλπίζω όμως ο κίνδυνος που πέρασες να σου έβαλε μυαλό και τό πάθημα να σου γίνθ μάθημα. Τρέμω όλόκληρη όταν σκέπτομαι τί μπορούσες να πάθης.

Χάρης στην βοήθεια της οικογενείας Βάν-Κούρτ ή Μπέττυ κανόνισε και τό ζήτημα των σπουδών της.

Ύστερα από «σοβαρή σκέψη» όπως είπε ή ίδια, ή Μπέττυ προτίμησε να μην πάρθ έσωτερική δασκάλισσα στο σπίτι της. Η ιδέα να βάλθ μεσ' στην «οικογένεια» της μια ξένη, μια παρείσκτη, δεν της ήταν εύχάριστη. Έτσι οι φίλοι της της βρήκαν έναν καθηγητή ο οποίος ανέλαθε να κάνθ μάθημα σ' αυτήν και στον Τζάκ. Η βιβλιοθήκη έγινε σπουδατήριο και πλουτίσθηκε με μαθητικά βιβλία, γεωγραφικούς χάρτες, και τέταραίτητα σχολικά όργανα και ο κύριος Μίξον—έτσι ονομαζόταν ο καθηγητής—μπήρεσε σε λίγο νάρχηση τα μαθήματα.

Μ' όλο που δεν άργησε να φθάσθ ή εποχή των διακοπών ο Τζάκ και ή Μπέττυ προτίμησαν να μην διακόψουν τα μαθήματά τους. Άλλωστε, όπως έλεγε ή Μπέττυ, ή ζωή τους ως τα τότε—όσον άφορούσε τα μαθήματα, τουλάχιστον—δεν ήταν παρά διαρκείς διακοπές. Κι' έπειτα δεν ήταν όλόκληρη ή ημέρα τους άφιερωμένη στη μελέτη. Τό πρώτο ήταν βέβαια διατεθειμένο για τα μαθήματα. Μά τό άπόγευμα τό περνούσαν τό περισσότερο στον κήπο, διασκεδάζοντας με διάφορα παιχνίδια, με κρέκε, με τένις, με γκόλφ και δια τα σχετικά που ένθουσιάζουν τον καθένα που έχει έγγλέζικο αίμα στις φλέδες του.

Χάρης στις σχέσεις της κυρίας Βάν-Κούρτ τα δυό παιδιά είχαν σχηματίσει με μικρή συντροφιά από άγόρια και κορίτσια της ήλικίας τους. Αυτό έγινε με αρκετά μεγάλη δυσκολία, γιατί και οι δυό τους γνώριζαν πολύ καλά να διαβάσουν την ψυχή των άλλων, κι' ένα κορίτσι ή ένα άγόρι που θα τους έκανε τον ακατάδεκτο ή θα τους θεωρούσε κατωτέρους τους δεν θα ήταν ποτέ εδπρόσδεκτο στο Ντένιστον.

Όστόσο, καμμάτι δωδεκαριά κορί-

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

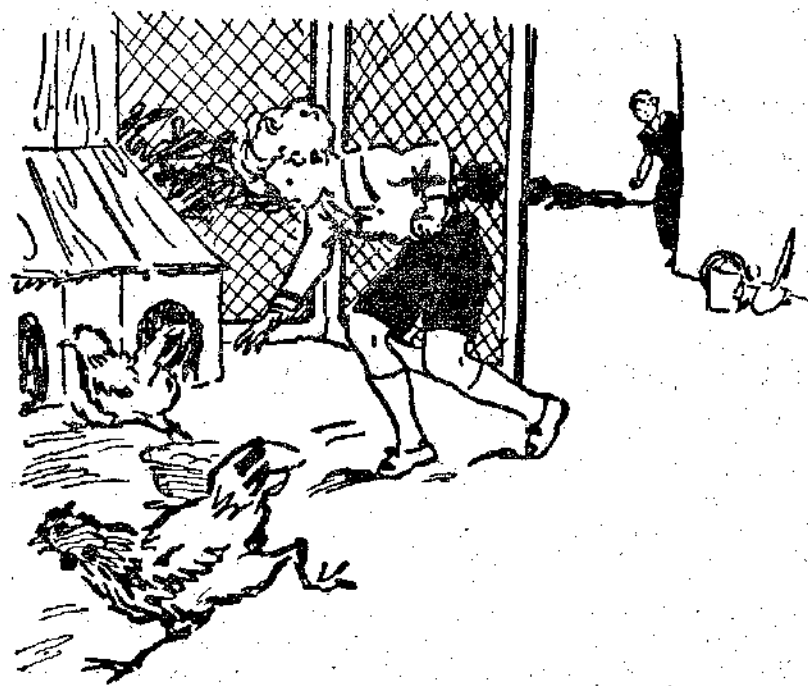
ΛΑ'.

—Τί έπαθαν οι κόττες μου και δε γεννούν; έλεγε και ξανάλεγε ή γιαγιά. Πέρου, αυτόν τον καιρό, έκαναν αυγά πλήθος. Φέτος ούτε τα μισά. Κι' όμως τρώνε κι' είναι πολύ καλά στην υγεία τους. Τό πσφεργο είναι που καθμέρα τις άκούω και να κακαρίζουν. Πώς κακαρίζουν χωρίς να γεννούν;

Μιά μέρα όμως, που ή γιαγιά πήγε να επιθεωρήσθ τό κοττέτσι, είδε χαμό τσώφλια.

—Μπα! άπόρησε: οι κόττες μου σπάζουν τ' αυγά τους; Γι' αυτό δε βρίσκω τώρα πολλά; Πρέπει να παραφυλάξω, να ιδώ τί συμβαίνει.

Τ' άλλο πρωτό, μόλις σημάθηκε, βγήκε στην αυλή και κούφτηκε στο πλουσταριό. Από κει μπορούσε να βλέπθ τό κοττέτσι. Δεν περιέμενε πολύ: Μιά μορφή γνωστή της παρουσιάζεται εξαφνα και προχωρεί στο κοττέτσι με τις μύτες των ποδιών. Είναι ο Πετρούκης! Πιάρνει μάνι-μάνι τρία αυγά, τα βάζει στο καπέλλο του, και πάει και κάθεται στο μπάγκο, κάτω

Δεν ήταν γιατί ο Πέτρος βρισκόταν πάντα πρόθυμος να βοηθήσθ τα παιδιά σε κάθε παιχνίδι που διοργάνωναν. Όχι. Ήταν γιατί ο Τζάκ και ή Μπέττυ ήταν δυό εύθυμοι και εύχάριστοι σύντροφοι του παιχνιδιού, που δεχόνταν με προθυμία κάθε παιχνίδι που τους πρότειναν οι φίλοι τους και οδδέποτε έφερναν δυσκολίες ή ζητούσαν να επιθάλλουν τη δική τους θέληση.

Φυσικά ή άναπηρία του Τζάκ τον κρατούσε μακριά από τα περισσότερα παιχνίδια: μά έπαιζε βόλους και ίδιως τραβούσε κουπί καλύτερα απ' όλα άλλα άγόρια. Ύστερα, είχε την έλπίδα πως κάποια μέρα θα μπορούσε κι' εκείνος να μετρήθθ μαζί τους σ' όλα τα παιχνίδια, και να τρέχθ και να πηδάθ έλεύθερα όπως δια τάγόρια της ήλικίας του.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΣ

Σε χώρες μακρινές και χιονισμένες, μέσα στα κρύα και τήψυχα δωμάτια, «Ω, πόσα δακρυσμένα ώραία μάτια Κι' ώ, πόσες κεφαλές θλιβά γεμμένες!

Δροσάτες κόρες, τώρα άρρωστημένες, Ψυχές συντριμμένα και καρδιές κομμάτια Έσετζ που όνειρευόσαστε παλάτια Στού Χάρου τα κρεβάτια χαλωμένες.

Άπ' τ' ανοιχτό παράθυρο θωρούτε Μικρό κομμάτι ξάστερου ουρανού, Και νοιώθετε ένα σάλεμμα του νοού

Για την Πατριδα πιά που δε θα δίητε, Για αυτός που θα θρήνησουν εκεί κάτω Τό μήνυμα σάν παρουν του θανάτου.

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

απ' την άψηλή άκακία. Έκει παίρνει τό εν' αυγό, το τρυπά με μια καρφίτσα και τό ρουφά με όλοφάνερη ευχαρίστηση. Με τον ίδιο τρόπο ρουφά και τάλλα δυό. Έπειτα παίρνει τ' άδειανά τσώφλια και τα πετά σ' ένα σωρό άχερα που είν' εκεί κοντά, φροντίζοντας κούλα να τα σκεπάσθ για να μη φαίνονται. Όλ' αυτά ή γιαγιά τα είδε καλά.

—Σάς άδικόβαλα, κοττούλες μου, λέει μέσα της: μόνο να ιδούμε τώρα πως θα τιμωρηθθ ο άγροκλεφτάκος.

Τό μεσημέρι, στο τραπέζι, καθένιας έχει μπροστά του από ένα αυγό μέσα σε αυγοθήκη. Τα σπάζουν όλοι. Σπάζει κι' ο Δικουδάκης τό δικό του. Μπα! είναι άδειο.

—Έτυχε, του λέει ή γιαγιά. Να έν' άλλο.

Σπάζει και τό δεύτερο: τό ίδιο: Κοιτάζει τους άλλους που βουτούν τό ψωμί τους στα γεμάτα τους αυγά κι' άπορεί. Μά τί συμβαίνει; Τότε ή μαμμά του δίνει και τρίτο αυγό.

—Σπάσ' το κι' αυτό να ιδούμε, θα λυθούν τα μάγια;

Άλλά τό μάγια δεν λύνονται: Και τό τρίτο αυγό είναι τσώφλι μονάχο!

—Μά τί αυγά είν' αυτά; φωνάζει με θυμό ο Πιστάκης.

—Πώς; δεν τα γνωρίζεις: του άπαντιά ήουχα-ήουχα ή γιαγιά. Εί-

ναι τὰ τρία αὐτὰ ποὺ ρούφηξες σήμερα τὸ πρωτὶ στὸ μπάγχο, κάτω ἀπ' τὴν ἀκακία.

Τώρα κιὰ ὁ Λιχουδάκης καταλαβαίνει. Κλαίει, μετανοιώνει, ζητεῖ συχώρηση κι' ὑπόσχεται πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ, ὅπως πάντα. . . Νὰ ἴδουμε ὅμως, αὐτὴ τῆ φορά θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσή του; . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΑΥΛΟΣ, 12 χρονῶν
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, 10 χρονῶν } ἀδελφία
ΜΙΜΗΣ, 9 χρονῶν
ΝΙΚΟΣ, 7
ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΣΚΗΝΗ Α'

(Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μίμης διαβά- ζουν μέσα σὶδ δωμάτιό τους. Βρα- δύζει. Χτυπάει ἡ πόρτα).

Γιαννάκης. — Ἐμπρός!

(Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Παῦλος. Μόλις τὸν βλέπουν τὰ δυὸ ἀδελφάκια, τρέχουν κοντὰ του.)

Μίμης, Γιαννάκης, συγχρόνως. — Καλῶς τὸν Παῦλο!

Παῦλος. — Καλησπέρα, παιδιά. Διαβάσατε;

Γιαννάκης. — Ναι, τελειώνουμε τώρα.

Μίμης. — Θὰ πάμε νὰ παίξουμε, Παῦλο;

Παῦλος. — Γι' αὐτὸ ἤρθα.

Μίμης. — Καὶ εἶχα μίαν ὄρεξη γιὰ παιχνίδι. . .

Γιαννάκης, χαμαγελάει. — Καὶ ποτε δὲν ἔχεις εὐθύ;

Παῦλος. — Ἐ, μὰ εἶναι καὶ μικρὸς ἀκόμη. . .

Γιαννάκης. — Μικρότερος εἶναι ὁ Νίκος κι' ἕως. . .

Παῦλος, κοιτάζει γύρω του σὰν ν' ἀναζητῆ κάποιον. — Ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ὁ Νίκος;

Γιαννάκης. — Δὲν καταλαβαίνεις;

Παῦλος. — Ὅχι.

Μίμης. — Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ.

Παῦλος. — Ἐ, καὶ τί μ' αὐτό;

Γιαννάκης. — Φοβάται.

Παῦλος, ἐκπληκτός. — Τί φοβάται;

Γιαννάκης. — Ἐέρω κι' ἐγὼ; Τὸ κάθε τι.

Παῦλος. — Περὶ γοῦο πράγμα!

Μίμης. — Ἄπὸ μικρὸς ἦταν φοβι- τιστάρης, ἀλλὰ τώρα τελευταία παρά- γινε. . .

Γιαννάκης. — Φοβάται νὰ μείνῃ μόνος του, τινάζεται ἐπάνω στὸν ἀ- κούσει καὶ τὸν παραμικρὸ κρότο, κι' εἶναι βραδυάει δὲν βγαίνει μὲ κανέ- να τρόπο ἀπὸ τὸ σπίτι. Φοβάται, λέει, τὰ φαντάσματα. . .

Παῦλος. — Τὰ φαντάσματα;

Μίμης. — Ναι,

Παῦλος. — Μὰ καλά, ποῖος τοῦ ἔ- βαλε τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλό του;

Γιαννάκης. — Ὄταν ἦταν μικρός,

εἶχαμε μὰ ὑπηρετριά, ποὺ τοῦλεγε παραμῦθια γιὰ νὰ τὸν κοιμίσῃ. Κι' ἐπειδὴ ὁ Νίκος μας ἦταν ἀτακτός, τὸν φοβέριζε μὲ στοιχεῖα καὶ μὲ φαν- τίσματα, «για νὰ τὸν συμμορφώσῃ» καθὼς ἔλεγε. Κι' ἀπὸ τότε τοῦ ἔμει- νε ὁ φόβος.

Παῦλος. — Εἶναι κακὸ αὐτό.

Γιαννάκης. — Μήπως δὲν τοῦ τὸ λέμε;

Μίμης. — Κι' ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμὰ κάθε μέρα τὸν μαλλώνουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀκοεῖ κανένα.

Γιαννάκης. — Τοῦ κέλλησε ἡ ἰ- δέα πὼς ὑπάρχουν παντοῦ στοιχεῖα καὶ φαντάσματα. . .

Παῦλος. — Ὅποτε γι' αὐτὸ δὲν εἶν' ἐδῶ τώρα;

Μίμης. — Ναι. Τοῦ εἶπαμε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε, ἀλλ' οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε.

«Τέτοια ὦρα!» μᾶς εἶπε.

Γιαννάκης, γελώντας. — Φοβάται μὴ βγοῦνε φαντάσματα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα.

Παῦλος. — Κι' ὅμως, Γιαννάκη, δὲν εἶναι γιὰ νὰ γελάς.

Γιαννάκης, σοβαρά. — Τὸ ξέρω, Παῦλο μου, μὰ τί νὰ τοῦ κάνω;

Μίμης. — Τοῦ κέλλησε αὐτὴ ἡ ἰ- δέα τόσο καλά, ὥστε τίποτα δὲν τοῦ τῆ βγάζει. . .

Παῦλος, σκεπτικά. — Κι' ὅμως ἔ- πρεπε νὰ προσπαθήσατε.

Γιαννάκης. — Μὰ πὼς;

Παῦλος. — Νὰ τὸν κατεβάζατε, παραδείγματος χάριν, στὸν κήπο καὶ νὰ τοῦ δείχνατε ὅτι δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ στοιχεῖα καὶ φαντάσματα.

Πὼς τὴν ἡμέρα δὲν φοβάται;

Γιαννάκης. — Τὴν ἡμέρα, λέει, δὲν βγαίνουν τὰ φαντάσματα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ βλέπουμε. . .

Μίμης. — Γιὰ τὴ νύχτα ὅμως εἶ- ναι σίγουρος. (Γελάει).

Παῦλος. — Ἄν ἔβλεπε ὅτι καὶ τῆ νύχτα δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα;

Γιαννάκης. — Ἀστετεύσασαι, Παῦ- λο; Δὲν τὸν ξέρεις φαίνεται καλά τὸ Νίκο μας. Γιὰ ἄλλον τὸν κόσμον δὲν θὰ τὸν καταφέρῃς, νὰ κατέβῃ νύχτα στὸν κήπο.

Παῦλος. — Μὰ δὲ θὰ κατέβῃ μο νᾶχος του.

Μίμης. — Τὸ ἴδιο κάνει. Αὐτὸς φοβάται καὶ μὲ συντροφιά ἀκόμη.

Παῦλος, σκεπτικά λίγο. — Τότε πρέπει νὰ τοῦ κάνετε κάτι ἄλλο, . .

Γιαννάκης, Μίμης, συγχρόνως. — Τί;

(Ὁ Παῦλος δὲν προφαίνει ν' ἀ- παντήσῃ. Ἀκούγεται ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τοῦ Νίκου.)

Νίκος, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα. — Γιαννάκη, Μίμης, αὐτὰ εἰσαστε;

Γιαννάκης. — Ναι, Νίκο. Εἶναι. . .

Παῦλος, κἀνονιὸς του νῆμα καὶ μὲ σιγανὴ φωνή. — Μὴν τοῦ πῆς πὼς εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ. Ἐχω τὸ λόγο μου.

Γιαννάκης, κατανεύει. — Εἶναι, κι' ὁ Μίμης μαζί μου.

Παῦλος, μὲ τὴν ἴδια σιγανὴ φω- νή. — Πέστε του νᾶρθῃ.

Μίμης, φωνάζει. — Ἐλα, Νίκο, μαζί μας.

Νίκος, ἀπὸ μέσα. — Ἐρχομαι.

Γιαννάκης, πρὸς τὸν Παῦλο μὲ χαμηλὴ φωνή. — Γιατί δὲν θέλησες νὰ τοῦ πῆς εἰσὶ κι' ἐδῶ;

Παῦλος. — Κάτι σκέφτηκα. Θὰ κρυπῶ ὅς ποὺ νᾶρθῃ. . . Θὰ ἰδῆτε. (Ἀνοίγει τὴν πλαϊνὴ πόρτα καὶ κρῶ- βεται.)

Μίμης. — Τί πάει νὰ κάνῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο;

Γιαννάκης. — Ἐέρω κι' ἐγὼ; Τὴ- ρα θὰ ἴδουμε. . .

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἡ πόρτα τοῦ βάνους ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Νίκος μέσα. Χλωμός, κοι- τάζει μὲ βλέμμα φοβισμένο γύρω του.)

Νίκος. — Μονάχοι σας εἰσατε;

Γιαννάκης. — Ναι.

Νίκος. — Καὶ τί κάνετε;

Μίμης. — Διαβάζαμε.

Νίκος. — Γιατί δὲν ἀνάβετε φῶς;

Γιαννάκης. — Ἐτοιμαζόμαστε νὰ κατέβουμε στὸν κήπο νὰ παίξουμε.

Ἐρχεσθαι;

Νίκος, τινάζεται τρομαγμένος. — Ἀστετεύσασαι;

Μίμης. — Γιατί;

Νίκος. — Ἄπὸ νύχτωσε.

Γιαννάκης. — Καὶ τί μ' αὐτό;

Νίκος. — Φοβάμαι. . .

Μίμης. — Μὰ τί φοβάσαι;

Νίκος, σηκώνει τοὺς ὄμους του, ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήσῃ.

Γιαννάκης, χαμογελώντας. — Τὰ στοιχεῖα μήπως;

Νίκος. — Ναι. Γιατί γελάς; Ἐ- σὺ δὲν τὰ φοβάσαι;

Γιαννάκης. — Τί νὰ φοβηθῶ; Ἄνοῦρα τὰ πράγματα;

Νίκος, κουνάει τὸ κεφάλι του. — Ναι, ἔτσι, λές εὐ. Ἀμα φανερωθεῖ ἕως κανένα μπροστά σου, τότε θὰ ἰδῆς πὼς ἔχω δικίον.

Γιαννάκης, γελώντας. — Ἐννοια σου καὶ τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει.

Η ΧΡΥΣΗ ΧΗΝΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζούσαν σ' ἕνα χωριὸ τρία ἀδελφία μὲ τὴ μά- ννα τους.

Τὸ μικρότερο, ὅπως ἦταν μικρο- καρμωμένο καὶ ἀδύνατο τὸ φώναζαν ὄλοι *Πισιρῆνο*. Δὲν ἦταν οὔτε κα- κὸ, οὔτε κουτὸ καὶ ἀδίκον τὸ κακο- μεταχειριζόταν ἅλλα τοῦ δυὸ ἀδέλ- φια καὶ τὸ κοροῖδευαν. Ἦταν τὸ πε- ριφροννημένο παιδί τοῦ σπιτιοῦ.

Μία μέρα ἡ μάμμα τους ἤθελε νὰ βάλῃ πλύση, καὶ δὲν εἶχε ξύλα νὰ- ν. ψη φωτιά γιὰ νὰ ζεστᾶνῃ τὸ νερό.

Ὁ μεγαλύτερος λέει τότε:

— Ἐγὼ, μάμμα, θὰ πάω νὰ σοῦ φέρω ξύλα.

Ἡ μάμμα του ἀπὸ βραδὸς τοῦβαλε μὲς τὸ διαάκι τοῦ ἕνα μεγάλο κομ- μάτι ποτόπητα, φρεσκοφουρνισμένο ψωμί, τυρὶ φρέσκο καὶ μιά μπουκά- λα γλυκὸ κρασί γιὰ νὰ βάλῃ δύναμη.

Πρωτὶ πρωτὶ σηκώθηκε, πήρε τὸ διαάκι μὲ τὰ φαγιά καὶ τὸ τσεκουρί- του κι' ἐφυγε.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε συναντή- θηκε μ' ἕνα γεροντάκι ποὺ τοῦ ζῆ- τησε γιὰ ἐλεημοσύνη λίγο ψωμάκι.

Αὐτὸς ὁ ἔξυπνος ὅμως τοῦ ἀνήθηκε, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς δὲν ἔχει ἀρκε- τὸ, οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του.

— Λίγο ἔχω, τοῦ λέει, ποὺ δὲν σῶνει οὔτε γιὰ μένα, ἔπειτα καὶ βιά- ζομαι πολύ, γιατί μὲ πήρε ἡ μέρα.

Ἐἶπε αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἐφυγὲ τρέ- χοντας.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὸ δάσος, βρῆκε ἕνα ξερὸ δένδρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκουρί του. Ἄδικα ὅμως παιδεύεται γιατί τὸ δέντρο δὲν κοβόταν. Μάτωσε μόνο τὰ χέρια του καὶ γύρισε πίσω χωρὶς νὰ κάνῃ τί- ποτα!

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

— Ἐγὼ πᾶω ἐγὼ, λέει ὁ δεῦτερος γιὸς στὴ μάμμα του.

— Καλά, λέει, ἡ μάμμα.

Ἐτοιμασε καὶ γι' αὐτὸν τὰ ἴδια φαγιά, τοῦ τᾶβαλε μὲς τὸ διαάκι, καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχαινε.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

μη, τὸ δένδρο δὲν κοβόταν Μάτωσε κι' αὐτὸς τὰ χέρια του, καὶ γύρισε τὸ βράδυ σπῆτι τοῦ χωρὶς ξύλα!

Καθὼς φαίνεται τὸ γεροντάκι, ποὺ τόσο τὸ περιφρόνησαν, εἶχε τὴ δύ- ναμη νὰ τοὺς κάνῃ νὰ μὴ μποροῦν νὰ κόψουν ξύλα καὶ νὰ ματώνουν τὰ χέρια τους.

Ὁ *Πισιρῆνος* ὅμως εἶδε καὶ τὸν ἄλλον τοῦ ἀδελφοῦ νὰ γυρῶ χωρὶς ξύλα.

— Ἐγὼ, μάμμα, θὰ πάω νὰ σοῦ φέρω, φώναξε!

— Κάθησε σταυγά σου, *Πισιρῆ- νο*, λέει ἡ μάμμα. Οἱ δυὸ μεγάλοι δὲν ἔκαναν τίποτε καὶ θὰ κάνῃς εὐ.!

Τὰ δελφία του τὸν ἔβαλαν μπροστά πὼς εἶσι κουτὸς καὶ ἡλίθιος ποὺ ἦ- ταν δὲν θὰ καταφέρει τίποτε καὶ προ- σπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Νὰ σὰς πῶ καὶ τὸ ἄλλο: Φοδόν- ταν μὴ τὰ καταφέρει ὁ *Πισιρῆνος* καὶ τοὺς ντροπιᾶσει.

Ὁ *Πισιρῆνος* ὅμως ἐπέμενε πολ- λὸ καὶ ἔτσι τὸν ἀφήσαν νὰ φύγῃ.

Ἡ μάμμα του ποὺ ξεδαύτηκε γιὰ νὰ ετοιμάσῃ τόσα φαγιά γιὰ τοὺς ἄλ- λους, δὲν τοῦδωκε τοῦ φτωχοῦ, οὔτε κοτόπητα, οὔτε χλωρὸ τυρὶ, οὔτε φρεσκοφουρνισμένο ψωμί, οὔτε μπου- κάλα γλυκὸ κρασί!

Ἐνα ξεροκόματο τοῦβαλε μὲς τὸ διαάκι καὶ μιά μπουκάλα ξυσιμένη μύρρα! Ὁ *Πισιρῆνος* δὲν μίλησε.

Τὰ πήρε, πήρε καὶ τὸ τσεκουρί του καὶ ξεκίνησε!

Στὸ δρόμο ποὺ συναντήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὸ γεροντάκι, ποὺ τοῦ ζῆ- τησε λίγο ψωμί γιὰ ἐλεημοσύνη.

— Ἐνα ξεροκόματο ἔχω, γεροντά- μου, καὶ μιά μπουκάλα ξυνὴ μύρρα, σὸν θέλῃς τὰ μοιραζόμαστε.

— Ἐυχαριστῶ, καλὸ παιδί, εἶπε τὸ γεροντάκι.

Ὁ *Πισιρῆνος* κατέβασε τὸ διαάκι- κι του ἀπὸ τὴν ὄμο καὶ κάθησε.

Ἐβαλε τότες τὸ χέρι του μὲς τὸ διαάκι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί, μὰ τὸ ψωμί, φαίνεται ξερὸ ὅπως ἦταν τρίφτηκε καὶ ἔγινε δυὸ-τρία κομμά- τια. Πιάνει τὸ παιδὸ μεγάλο καί, ὦ θαῦμα, τὸ ψωμί εἶχε γίνει μιά καλο- ψημένη καὶ μυρωδάτη κοτόπητα!

Τᾶλλα κομμάτια ἔγιναν ἕνα φρεσκό- τατο ψωμί καὶ ἡ ξυνὴ μύρρα, γλυ- κὺτατο κρασί.

Ἄφου ἔφαγαν καὶ χορτάσαν, λέει τὸ γεροντάκι.

— Ἐλα τώρα μαζί μου νὰ σοῦ δείξω ποῖο δέντρο θὰ κόψῃς.

Μπροστά ὁ γέρος, πίσω ὁ *Πισιρ- ῆνος* φθάσανε στὸ δάσος. Τοῦδειξε τὸ δένδρο ὁ γέρος καὶ ὁ *Πισιρῆνος* ἄρχισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ τσεκουρί.

Κάποια ώρα γύρισε πίσω του να ιδῆ τὸ γεροντάκι, καὶ τὸ γεροντάκι εἶχε χαθῆ!

Ὁ Πιτσιρίκος ἀκολούθησε τις συμβουλές τοῦ γέροντος καὶ ὑστερ' ἀπὸ λίγα κυπήματα, τὸ δέντρο ἔγειρε, ἔσκασε κοντὰ στὴ ρίζα καὶ ξεπετάχτηκε ἀπὸ μέσα μιά ἀλόχρυση χήνα!

Μὲ τί χαρὰ ὁ Πιτσιρίκος πέταξε κάτω τὸ τσεκούρι, πήρε ἀγκυλιά τὴ χήνα, ἀλλ' ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό, σπιτί του, πῆγε νὰ κοιμηθῆ σ' ἓνα κοντινὸ χάνι, μὲ τὸ σκοπὸ τὸ πρωτὶ νὰ τραβῆξῃ γιὰ τὴν πολιτεία καὶ νὰ πουλήσῃ τὴν ἀλόχρυση χήνα!

Ὁ χανιτζῆς εἶχε τρεῖς κόρες. Ἀυτὲς ἅμα ξημέρωσε καὶ ξύπνησαν, εἰδαν τὴ χρυσή χήνα, καὶ σκέφθηκαν νὰ τραβῆξῃ κάθε μιὰ ἓνα χρυσὸ φτεφτεροῦ νὰ στολισθοῦν! Καθὼς ἔκοψε ἡ πρώτη τὸ φτεροῦ, τὸ χέρι της κόλλησε ἐπάνω στὸ φτεροῦ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ.

Πῆγε καὶ ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη καὶ κόλλησαν καὶ αὐτῆς!

Ὁ Πιτσιρίκος ἅμα εἶδε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄρπαξε τὴ χήνα γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τραβοῦσε ζωπίσω του καὶ τὰ τρία κορίτσια τοῦ χανιτζῆ, ποὺ ἀθέλητα τὸν ἀκολουθοῦσαν ἔπου καὶ νὰ πῆγαινε!

Τώρα περνοῦνε μιά πλατεία! Ἔνας παπᾶς, ποὺ εἶχε τελειώσει τὴ λειτουργία του καὶ πῆγαινε σπιτί του, εἶδε τὸ περιεργὸ θέμα, κι' πλησίασε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τραβῆξῃ τὰ τρία κορίτσια, ποὺ τὰ γνώριζε, γιὰ νὰ τὰ στελῃ στὸ σπιτί τους. Κόλλησε ὅμως κι' αὐτὸς καὶ ἔτρεχε, ζωπίσω ἀπὸ τὴν συνοδεία!

Ὁ κανδυναλάφτης πῆγε νὰ γλυτώσῃ τὸν παπᾶ καὶ κόλλησε κι' αὐτὸς καὶ ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸ ἄλλοι ἐργατικοὶ μεγάλωσαν τὴν ἀστεία αὐτὴ ἀλυσίδα τῶν κολλημένων ἀνθρώπων ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν Πιτσιρίκο καὶ τὴ χήνα του.

Πηγαίνοντας φθάσανε στὴν πολιτεία, καὶ ὁ κόσμος τοὺς κοιτάζε μιά στιγμὴ ξαφνιασμένος καὶ ὑστερα ἔσκαζε στὰ γέλια!

Στὴν πολιτεία αὐτὴ βασιλευε ἓνας βασιλιάς ποὺ εἶχε μιά κόρη μονάρχιδη καὶ πεντάμορφη, μὰ πολὺ μελαγχολικὰ. Δὲν γελοῦσε ποτέ της!

Ὅλοι οἱ γίαιτροί ποὺ ἔφερε ὁ βασιλιάς ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, δὲν μπόρεσαν νὰ τὴ γιάτρῃσουν καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ γελάσῃ. Ὁ βασιλιάς εἶχε ἀπελπισθῆ καὶ στὴν ἀπελπίσια του ἔβγαλε μιά διαταγή, ποὺ ἔλεγε:

Ὅποιος μπορέσει καὶ γιάτρῃφει τὴ κόρη μου καὶ τὴν κόρη νὰ γελάσῃ, θὰ τοῦ τὴ δώσω γιὰ γυναίκα του καὶ

θά τοῦ χαρίσω τὸ μισὸ βασιλείο μου. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔφθασε στὴν πολιτεία ὁ Πιτσιρίκος, ἡ βασιλοπούλα καθόταν ἔπου πάντα, στὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ μελαγχολικὴ, ἀμίλητη κι' ἀγέλαστη, ἀλλ' ἅμα εἶδε τὴν ἀστεία συνοδεία τοῦ Πιτσιρίκου, ἔσκασε κἀτὶ γέλια, μὰ κἀτὶ γέλια, ποὺ τράνταξαν τὸ παλάτι καὶ σκόρπισαν τὴν χαρὰ γύρω της.

Ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπηρέτες τρέξανε στὸ βασιλιά νὰ τοῦ δώσουν τὴ χάρμησυνη εἶδση.

Ὁ βασιλιάς ἔτρεξε ἀμέσως, τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του, τὴ φιλοῦσε χωρὶς νὰ μπο-

ρέσῃ νὰ βγάλῃ μιλιὰ! Εἶδε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ τὴν ἀστεία συνοδεία καί, κρατώντας τὸν λόγο του, φώναζε τὸν Πιτσιρίκο στὸ παλάτι.

Ἄμα ὁ Πιτσιρίκος πάτησε τὸ κατώφλι τοῦ παλατιοῦ, ξεκόλλησαν ὅλοι οἱ παρατρεχάμενοι καὶ μπήκε μόνος του μὲ τὴ χήνα, καὶ τὴ χάρισε στὴ βασιλοπούλα.

Ὁ βασιλιάς κράτησε τὸν Πιτσιρίκο στὸ παλάτι, τὸν σπουδάσε, κι' ἅμα μεγάλωσε κι' ἐκεῖνος καὶ ἡ βασιλοπούλα, τοὺς πάντρεψε καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ)

ΦΑΚ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε περάσει σχεδὸν ἓνας μῆνας ποὺ ὁ Γιάννης ζοῦσε στὴν ἐπαυλὴ τοῦ πλοιάρχου Φουρδιέρ, ὅταν ἓνα ἀπόγευμα ὁ πατέρας τῆς Σούζης, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ πρωτὶ μαζί μὲ τὸν γιαιτρό, κατέβηκε στὸ πάρκο καὶ φώναξε τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν στὰ χάρτα.

Παραξενεμένοι ἀπὸ τὴν πρόσκληση αὐτῆ, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Σούζη ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀκολουθοῦμενοῦ ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λουίζα. Μὰ μόλις εἶχαν κάνει λίγα βήματα, ὅταν ὁ μικρὸς μουτσοὺς σταμάτησε κατάχλωμος κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του.

Πίσω ἀπὸ τὸν γιαιτρό Ντερίδ ἔμικρός εἶχε διακρίνει μιά μορφὴ πολὺ γνωστὴ του. Δυστυχῶς! Τὴ μορφὴ

τοῦ θείου του, τοῦ Μαθιοῦ Μπρινιόν. Κατατρωμαγμένος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ἄφρως μόνῃ τὴν Σούζην, ποὺ τὰ εἶχε χάσει καὶ ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκυλιά τοῦ γιαιτροῦ, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

— Γιάννη, Γιαννάκη, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὁ γιαιτροὺς χαϊδεύοντάς τον τρυφερά, μὴν δειλιάζεις, παιδί μου, ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω.

— Γιάννη, εἶπε τότε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ κύριος Φουρδιέρ. Ἦρθε ἡ στιγμὴ, παιδί μου, γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃς ὅτι θέλεις πραγματικὰ μὲ τὴν καρδιά σου νὰ γίνῃς ἀνθρώπος σωστός. Ἔχε θάρρος, μικρὸ μου. Ὁ Θεὸς μάρτυς ὅτι κι' ὁ φίλος μου κι' ἐγὼ θὰ θέλαμε νὰ σὲ κρατήσωμε

κοντὰ μᾶς γιὰ πάντα. Μὰ ἐμεῖς δὲν εἵμαστε παρὰ φίλοι σου. Ἐνας ἄλλος ἔχει περισσοτέρα δικαιώματα ἐπάνω σου, κατ' ὄμνημα μὲ τὰ δικαιώματα αὐτὰ ἔχει τὴν ἀπαίτηση νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς. Μᾶς εἶδαισε ὅμως τὴν ὑπόσχεση, ὅτι στὸ μέλλον ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπ' ἣν ἦταν ἴσαμε τώρα. Ἐπειτα, θὰ βλέπαμετε συχνά. Δὲν χωρίζομαστε γιὰ πάντα. Λοιπὸν μὴ χάνῃς τὸ κουράγιο σου.

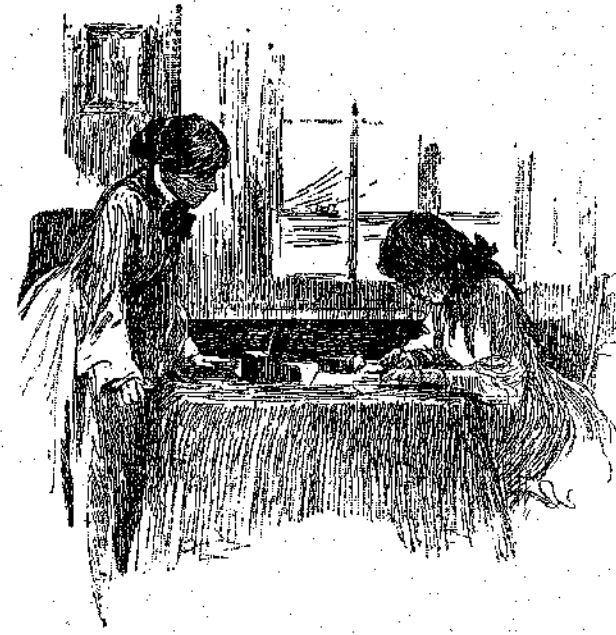
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Καινοῦργια ζωὴ

Εἶχε νυχτώσει.

Μόλις μπήκαν μὲσ' στὸ σπιτί, ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα κι' ὅστερα ἀναψε ἓνα κερί καὶ τόβαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐνα κιντρινοπὸ φῶς φώτισε θαμπὰ τὸ μεγάλο δωμάτιο.

Κοιτάζοντας γύρω του ὁ Γιάννης εἶδε πὺς τὸ τραπέζι ἦταν κιδῶλος στρωμένο γιὰ δύο ἀνθρώπους. Ἐπάνω ἀπ' τὴ μισοσβυστή φωτιὰ σιγανοτραγούδοσε ἀκόμα τὸ τσουκάλι καὶ σκόρπιζε σ' ὅλη τὴν κάμαρα μιά δυνατὴ μυρουδιά ἀπὸ κουνουπίδι βραστό.

Ὁ Γιάννης ὅμως ἔκλαιγε ἀπαρηγό-

Ἡ Σούζη ἔκανε μιά ὄρα μᾶθημα μὲ τὴν δασκάλισσά της... (Σελ. 365, στ. α')

ρητα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰποχωριστῆ τὸν γιαιτρό ποὺ τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκυλισμένον.

Ὁ κύριος Φουρδιέρ θέλησε νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ θλιθερὴ σκηνή.

— Πές ἀντίο στὸν φίλο σου, Σούζη, ἔκανε γυρίζοντας στὴν κόρη του. Μᾶς φέυγει.

— Μᾶς φέυγει; εἶπε ἡ μικρὴ μὲ θλιθερὴ ἐκπλήξη.

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ, ἀρχοντοπούλα μου; ἔκανε ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν προχωρώντας ἓνα βῆμα. Ὁ Γιάννης εἶναι ἀνεψιὸς μου κι' ἦρθε νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό, κι' ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐλα, Γιάννη, πές ἀντίο, πες κι' εὐχαριστῶ γιὰ τίς περιποήσεις ποὺ σοῦ κάνανε κι' ἐμπρός, δρόμο!

Ἐμπρός, δρόμο!

Αὐτῆς ὁ δὺο λέξεις προξένησαν μιά παράξενη ἐντύπωση στὸν Γιάννη. Τοῦ φάνηκε ὡσὼν ἡ μισητὴ φωνὴ τοῦ θείου του νὰ τὸν ζυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα ὄρατο ὄνειρο.

Ὅσο ἄλλοις πρὸς τὸ παρακάτω τοῦ γιαιτροῦ, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῆς Σούζης, ὁ ναυτικὸς συγκατατέθηκε νὰφήσῃ τὸν Γιαννάκη στὴν ἐπαυλὴ, μὰ μονάχα ὡς τὸ βράδυ.

Ὅταν ἔδυσε ὁ ἥλιος, ὁ καπετὰν Μαθιὸς κι' ὁ ἀνεψιὸς του ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω στὸ σπιτί, ἀπ' ἔπου ὁ Γιάννης τώρα καὶ λίγες βδομάδες εἶχε φύγει σὲ μιά στιγμὴ ἀπελπίσιας. Κι' οἱ δύο μαζί, πιασμένα χέρι μὲ χέρι πέρασαν τὸ κατώφλι, ποὺ ὁ Γιάννης, ὅταν ζοῦσε τὸ ὄρατο ὄνειρο του, φανταζόταν πὺς δὲν θὰ ξαναπέρνοῦσε πιά πατὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Καινοῦργια ζωὴ

Εἶχε νυχτώσει. Μόλις μπήκαν μὲσ' στὸ σπιτί, ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα κι' ὅστερα ἀναψε ἓνα κερί καὶ τόβαλε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐνα κιντρινοπὸ φῶς φώτισε θαμπὰ τὸ μεγάλο δωμάτιο.

Κοιτάζοντας γύρω του ὁ Γιάννης εἶδε πὺς τὸ τραπέζι ἦταν κιδῶλος στρωμένο γιὰ δύο ἀνθρώπους. Ἐπάνω ἀπ' τὴ μισοσβυστή φωτιὰ σιγανοτραγούδοσε ἀκόμα τὸ τσουκάλι καὶ σκόρπιζε σ' ὅλη τὴν κάμαρα μιά δυνατὴ μυρουδιά ἀπὸ κουνουπίδι βραστό.

Κάθησε τὸ λοιπὸν, εἶπε ὁ κα-

πετὰν-Μαθιὸς, οἱ καρέκλες εἶναι κἀμωμένες γιὰ νὰ κάθεται ὁ κόσμος.

Ἦταν ὁ πρώτος λόγος ποὺ ἔβγαζε ὁ καπετὰν-Μαθιὸς ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴ γιὰ νὰ γυρίσουν μαζί στὸ Τρεπόρ.

Δίχως νὰπαντήσῃ ὁ Γιαννάκης ὑπάκουσε κι' ἔπεσε σ' ἓνα, σκαμνί. Μὰ τότε, δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησή του βλέποντας πάλι τὸν ἑαυτὸ του μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἔπου δὲν εἶχε γνώρισε παρά ξύλο, βραιοῦ καὶ κακομεταχείριση, ἐνοῦσε τὰ δάκρυα νὰ πλημμυρίζουν τὰ μάτια του. Κι' ἐνὼ σ' ὄλο τὸν δρόμο εἶχε φανεῖ θαρραλέος καὶ

ποδα νὰ τὴν ἀφήσῃ. Μὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴ μαῦρη ἀλήθεια: Ὅσο φτωχικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ σπιτικὸ τοῦ μπάρμπα-Μαθιοῦ, ἔχει κι' ἐκεῖνο τὰ καλὰ του. Θὰ ἰδῆς, μικρέ, θὰ ἰδῆς ποὺ θὰ τὸ συνειδίξῃς, καὶ τότε θὰ περνοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο-μᾶς μιά χαρὰ. θυμήσου τὰ λόγια μου.

Τούτη τὴ φορὰ τὸ παιδί σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ποτέ του, ἀπὸ τότε ποὺ θυμόταν τὸν ἑαυτὸ του, δὲν θυμόταν νὰ τοῦ εἶχε ξαναμιλήσῃ ὁ θεὸς του μ' ἓνα τόσο καλὸ τρόπο. Μπορεῖ ὁ τρόπος του αὐτοῦ νὰ ἦταν προσοποιημένος, μὰ ὡστόσο στὸν Γιαννάκη ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία κι' ἔφαχνε μὲ τὸ νοῦ του νὰ τὴ βρῆ. Καὶ τότε θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πει ὁ πατέρας τῆς Σούζης, λίγες ὡρες προτοῦ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴ: «Μᾶς εἶδαισε τὴν ὑπόσχεση ὅτι στὸ μέλλον ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι καλύτερη».

Τὸ ζήτημα ἦταν ἂν ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν ἦταν ἀνθρώπος νὰ κρατήσῃ μιά τέτοια ὑπόσχεση. Αὐτὸ ὁ Γιάννης δὲν τὸ γνώριζε. Ἦταν ὅμως ἀναγκασιένονος νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἡ ἀρχὴ δὲν ἦταν κακή.

Ἐντομεταξὺ ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν εἶχε πᾶει στὸ τζάκι κι' εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν πυρσοτία τὸ τσουκάλι. Τὸ ἀπόθεσε μὲ προσοχὴ στὸ τραπέζι κι' ὕστερα εἶπε στὸν μικρόν:

— Τὸ φαί εἶναι ἔτοιμο. Ἄν πεινάς, ἔλα νὰ φᾶς. — Ἐὐχαριστῶ, θεῖε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. — Ἐὐχαριστῶ, γὰρ, ἡ εὐχαριστῶ, ὄχι! — Ἐὐχαριστῶ, ὄχι.

— Ἄ, ἔκανε ὁ γέρο-ναυτικὸς. Νύσταξες, καθὼς βλέπω. Ἔ, φυσικὸ ἦταν. Ἡ κούραση, ἡ λύπη ποὺ χωρίστηκες τοὺς φίλους σου. Δὲν σὲ κρατῶ. Τὸ κρεβάτι σου εἶναι στρωμένο. Θὰ φάω μονάχος μου, δὲν πειράζει. Ἔχω πᾶρει ἄλλωστε τὴ συνήθεια ἀπὸ τότε ποῦφυγες ἐσὺ. Λοιπὸν καληνύχτα καὶ καλὸν ὄνειρο.

Ὁ Γιάννης τὸν κοίταζε ἐκπληκτός. Στὴλήθεια, μιά τέτοια μεταβολή, καὶ τὸ κυριώτερο τόσο ἀπὸτομη, τοῦ φαινόταν ἀπίστευτη, ὅση διάθεση κι' ἂν εἶχε νὰ τὴν πιστέψῃ. Ἦταν λοιπὸν δυνατόν, ἓνας ἀνθρώπος τόσο μνησικακὸς ὡς τὸν θειὸ του, νὰ ξεχάσῃ τὴν φοβερὴ ἐκεῖνη σκηνὴ ποὺ εἶχε κάνει τὸν Γιάννη νὰ φύγῃ ἀπ'

δὲν εἶχε δειξῆ τίποτε, τώρα ξέσπασε σὲ θρήνους, δίχως νὰ δοκιμάσῃ καν νὰ κρύψῃ τὴ λύπη του.

Ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν τὸν κοίταζε μὲ τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ. Στὰ χεῖλια του εἶχε ἓνα ἀμυδρὸ χαμόγελο, μὰ ὁ μικρὸς στὴν ἀπελπίσια του οὔτε τὸ πρόσεξε καν.

— Κλάψε, παιδί μου, κλάψε, ἔκανε ὁ γέρο-φάρμακ. Μὲ τὰ κλάμματα ξεθυμαίνουσι οἱ πίκρες. Καλύτερα νὰ κλαῖς κανεῖς, παρὰ νὰ κατὰπνῃ τὸν καῖμό του.

Καὶ καθὼς ὁ Γιάννης ἐξακολοῦθοῦσε νὰ κλαῖ μὲ λυγμούς, δίχως νὰ τοῦ δίνῃ ἀπάντηση!

— Ἐ, βέβαια, ἐξακολούθησε, τὴν καλοπέραση τὴ συνηθίζει κανεῖς εὐκολα καὶ ὕστερα τοῦ ἐρχεται ἀνά-

Ὁ Μαθιὸς ἀπόθεσε μὲ προσοχὴ τὸ τσουκάλι στὸ τραπέζι. (Σελ. 367, στ. γ')

τό σπίτι μ' ένα τέτοιο τρόπο: "Οχι, δεν φαίνονται πιθανό αυτό το πράγμα. Έπρεπε να υπάρχουν πολλοί σπουδαστές λόγοι για ναλλάξη διαγωγή ο Μαθιός Μπρινιόν.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΜΑΣΤΕ μια άσπια ιστορία που σας διηγήθηκε πρόσφατα, για κάποιον που του δάνεισαν σμόκιν δυο φίλοι του, κι' οι δυο τού τθγαλαν ξυνο, ο ένας με τα «πρόσχετα» κι' ο άλλος με τα «μη σέ νοιάζει»; — Είναι αδύνατο λοιπόν να φαντασθήτε πόσα παρόμοια μου είπαν ή μου έγραφαν από τότε! Μια φίλη μας, παραδειγματος χάρη, θυμήθηκε τη γουνίτσα που τής δάνεισε κάποτε μια ξαδέφφη της.

«Ήταν στο σπίτι της κι' επρόκειτο να βγούν μαζί, να πάνε σε μια διασκέδαση με αυτοκίνητο. — Είναι φίλα ντυμένη, τής είπε ή ξαδέφφη. Να σου δώσω να βάλεις μια γουνίτσα; — «Όχι, δεν κρυώνω καθόλου... είμαι καλά ντυμένη από μέσα... — Μά σ' αυτοκίνητο θα φυσά... θα κρυώσης... Στάσου να σου δώσω μια γουνίτσα!... Κι' ή ξαδέφφη επέμεινε τόσο πολύ, ώστε μάλλον για να την ευχαριστήση, ή φίλη μας πήρε τη γουνίτσα — ήταν μια άλεπού που σκέπαζε μόνο το λαιμό — και τή φόρεσε. — Μόνο να μου την προσέχης, τής είπε όταν ξεκινούσαν ή ξαδέφφη. — Αλλά δεν ανησυχούσε μ' αυτό ή φίλη μας. Θά πρόσεχε, μπορούσε να μην προσέχη;... Και τού κάτω κάτω τί κίνδυνο έτρεχε μια άλεπού; Δεν ήταν πάλι κανέν' άραχνουφάντο ή καμμιά βενέτικη νταντέλλα... Άξαφνα, μια στιγμή που κάθισαν να αναπαυτικά στο αυτοκίνητο, ή ξαδέφφη τής είπε: — Μην ξεπλώνεσαι, καίμένη, έτσι!... — Γιατί; — Ή γουνίτσα μου... τρίβεται. — Ά, καλά! — Κι' ή φίλη μας άλλαξε στάση για να μην τρίβεται ή γουνίτσα. Σε λίγο όμως θά ξεχάστηκε και θά ξανακκούμπησε. Και πάλι ή ξαδέφφη. — Μην άκουμπάς! Ή γουνίτσα μου... — Να μη σάς τα πολυλογώ, σ' έλο το διάστημα τής αυτοκινητάδας, ή ξαδέφφη δεν έπαψε να τής θυμίζει τη

γουνίτσα. Επιτέλους ή φίλη μας φουρκίστηκε. Και βγάζοντας με φόρα τή γουνίτσα, τήν πέταξε στην άγκαλιά τής ξαδέφφης της λέγοντας: — «Άχ, αδερφέ! Πάρε τήν άλεπού σου και ξεσκόνιζέ με. Δέ σου είπα πως δεν κρυώνω; Μά θά προτιμούσα ένα γερό κρύωμα απ' αυτή τή φαρμακία!... Κι' έκαμε, λέει, να τής μιλήση έξη μήνες. — Ένας άλλος, φοιτητής, θυμήθηκε το εκατοστάρικο που δανείσθηκε κάποτε από ένα συνάδελφό του. Δηλαδή εκείνος τόν φαγώθηκε να τόν δανείση. — Πάρε, καίμένη... αφού έχεις ανάγκη... μεταξό μου τώρα;... — Μά δε χρειάζομαι τόσο... δός μου μόνο δεκαπέντε δραχμές... αύριο θά λάβω. — «Όχι, θά πάρης το εκατοστάρικο! Και δός μου το όποτε θέλεις. Δέν θά μου χρειαστή ούτε σ' ένα μήνα... Ο φοιτητής τού πήρε. Άλλ' από τήν άλλη μέρα, ο δανειστής του άρχισε να τού τή θυμίζει: — Μην ξεχνάς κι' έκείνο το εκατοστάρικο. Άμα λάθης, να μου τώ δώσης. — Μά δεν είπες πως δέν τώ χρειάζεσαι; — Καλά... Όταν τώ χρειασθώ. Τήν άλλη μέρα τά ίδια. Και κάθε φορά που τόν έβλεπε, ήταν αδύνατο να μην τού θυμίση τώ χρέος του. Άκόμα και μπροστά σ' άλλους. Ρεζίλι τόν τ είχε κάνει. Επιτέλους έφοιτητής έχασε τήν ύπομονή, δανειστήκε από άλλον ένα εκατοστάρικο και... τού τώ πέταξε στα μούτρα. Τέτοια μου είπαν ή μου έγραφαν ένα σωρό. Κι' επειδή είναι όλα σχεδόν όμοια μεταξύ τους — δέν διαφέρει δηλαδή παρά τώ αντικείμενο, πότε ρουχο, πότε κόσμημα, πότε βιβλίο — άλλα δέν θά σάς διηγηθώ. Δέν φανταζόμουν όμως, τ' όμολογώ, πως οι κακοί δανειστές, οι άνθρωποι δηλαδή που δέν ξέρουν τήν τέχνη να δανείζουν, είναι τόσο πολλοί. Γιατί κι' αυτό είναι μια τέχνη. Για ποιά λόγο δανείζουμε κάτι στόν άλλον; Για να τού κάμουμε μια εύκολία, να τού δείξουμε μια καλοσύνη, να τόν υποχρεώσουμε. Άλλά όταν τού τώ βγάξουμε ξυνο με τόν τρόπο μας, τί χάρη μπορεί να μάς χρωστά; Και μάλιστα όταν έμεις οι ίδιοι τού προτινουμε και τόν φορτωνόμαστε να δεχθώ τώ δανεικό; Τό ξέρω, είναι μερικά πράγματα που τ' αγαπούμε, φοβόμαστε μή χαθούν, μη χαλάσουν, έχουμε τελοπάντων αδύναμια. Αλλά δέν πρέπει να τά δανείζουμε. Κι' όταν μάς τά

ζητούν ακόμα, είναι προτιμώτερο να λέμε όχι. Άλλά όταν, για ένα ή άλλο λόγο, δανείζουμε κι' έν' απ' αυτά, ή εύγεια άπαται να τώ ξεγράφουμε, να τώ ξεχούμε. Άν σπάση, έσπασε άν χαλάση, έχάλασε άν λείψση, έλέρωσε. Τό πιθανώτερο είναι πως τίποτ' αυτά δέν θά πάθη. Γιατί κι' ο άλλος θά τώ προσέχη τώ ξένο πράγμα. Ή μεγαλύτερη έμως άγένεια και προσυχία είναι να τού τώ θυμίζουμε διαρκώς και να τόν τρωγόμαστε να μάς τώ προσέχη. Χίλιες φορές καλύτερα να τού άνοιξάστε εξαρχής. Άν, παραδείγματος χάρη, ή φίλη μας έκείνη ζητούσε από τήν ξαδέφφη της μια γουνίτσα κι' αυτή τής έλεγε «δέν έχω, καίμένη», ώρισμένος δέν θάκανε ούτε μια έβδομάδα να τής μιλήση, κι' άν ακόμα καταλάβαινε πως τής έλεγε ψέμματα. Έκαμε όμως να τής μιλήση έξη μήνες — και με τώ δικιο της — για τώ σταύρωμα που τής έκαμε στο αυτοκίνητο. Όσο για τώ φοιτητή με τώ εκατοστάρικο, δέν ξέρω τί άπόκαμε με τώ συνάδελφό του, μου φαίνεται όμως πως έπρεπε να κόψη κάθε σχέση μαζί του για πάντα.

Σας αποτάσμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρό Γερμανόπουλο από τή λαϊκή τάξη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ

«Ο Τάκης, τó καλό παιδί, Πηγαίνει στο σχολείο Κι' έχει τήν κάθε του σπουδή Τήν κάνει... μεγαλείο! Μ' απ' όλα, τά θεοσκευτικά Μέν στην καρδιά του κλείνει. Τού άρέσουνε ξεχωριστά, Ποτέ του δέν τάφινει. Γι' αυτό και σήμερα πολύ Σχολνά εύχαριστήμένος Και στήν μαμά του τήν καλή Λέει λαχναλισμένος: — Σήμερα στο σχολείο, μαμά, Μάς είπαν τού Αη-Γιάννη Τά έργα. Ω, τι θαυμαστά Αλλά όλα ποψη κάνει! Έτσι άποφάσισα κι' εγώ Αη-Γιάννης πιά να γίνω! Στόν κόσμο πάντα ή στο βουνό Θά μένω σαν κι' έκείνο. Στή μέση θά φορά προβιά, Άγριο θά τρώγω μέλι, Κι' άν βρώσκω άκρίδες, γι' άλλο πιά Διόλου δέν θά με μέλη» Σοπάινει τώρα, τσιμουδιά! — Τι άλλο να προσθήη; — Τού πιάνου πήρε τήν προβιά, Τήν έζωσε στή μέση. Τή γλίτσα πήρε τού καλπού Κάλ βγήκε... στο περβόλι, Νόρηζη έκεί τού Αη Γιαννιού Νά κάνη τή ζωή όλη! Μά ώρα δέν πέρασε πολλή, Τόν είδαν να γυρίζει Μά ξεσπιμισμένη τή στολή, Νά κλαίη και να τσιρίζει: — Δύσκολο κράμμα είναι, μαμά, Άγιος κανείς να γίνη Μι' άκρίδα βρήκα μοναχή, Μά μουφργς κι' έκείνη!» Μαργαριτέρια Βασίλισσα

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Είναι νύχτα, φασά δυνατά κι' αστραφτε, που και που. Ο ουρανός είναι συννεφιασμένος και τώ φεγγάρι φαίνεται να κινά μέσ' απ' τά σύννεφα δειλά και τρομαγμένο. Κατάμαυρα κύματα, μ' άφρους στεφανωμένα σηκώνονται ψηλά-ψηλά και χτυπούν άπότομα τούς βράχους τής ακτής. Τά κπαρίσια τού μικρού νεκροταφείου γέγονον έτοιμα να ξεριζωθούν. Ανάμεσά τους άσπρίζει μια έκκλησία. Ένα καντηλάκι σκορπώ γύρω του μια γλυκειά λάμψη. Πόση γαλήνη βασίλευσι μέσα έκεί! Μά γυναίκα είναι γονατισμένη μπροστά στο εικόνισμα τής Παναγιάς τ' άχνά της χείλη τρέμουν, στα μάτια της δύο δάκρυα λάμπουν. — Παναγία μου, παρθένα, σώσε τον και λαμπάδα σαν τώ μπόι του θά σου άνάψω. Ή φωνή της κόβεται τώ μάτια της

θαλώνουν... Ένα βαπόρι βλέπει να ξεπροβάλλη μπροστά της που μια τώ κύματα τώ κετοβή ψηλά και μια χάνεται σ' αυτά. Και νά, ένα ναυτόπουλο τρέχει στο κατάστρωμα, είναι ο γιός της. Ένα δέμος κήμα, ίδιο θεηρό τόν άρπάξει. — Παιδί μου... Παιδάκι μου... Τρομαγμένη κεινείται επάνω. Μά... όλα χάνονται... Τι εύτυχία! Ήταν δράμα λοιπόν! Γονατισμένη στο πλακόστρωτο προσεύχεται... Τώ κεφάλι της βουίζει, ή καρδιά της χυπά... Κι' ή νύχτα προχωρεί... Ο άέρας ήσυχάζει. Η δυστυχισμένη μάνα μένει έκεί άκίνητη μαρμαρωμένη. Άκόμα τώ χείλη της σιγοψιθυρίζουν μια προσευχή... Σημερώνει... ο ήλιος προβάλλει πίσω απ' τώ βουνό φωτίζοντας τή θολωμένη θάλασσα. Μιά άχτίνα του μπαίνει δειλά και φωτίζει τώ λυπημένο πρόσωπο τής Παναγιάς. Ή μάνα σηκώνεται επάνω. Μά λατρεία κοιτάζει τώ φωτισμένο από τόν ήλιο εικόνισμα. Μά τώ μάτια της είναι πλημμυρισμένα δάκρυα και δέν τήν αφήνουν να δη τώ λυπημένο της χαμόγελο. Σκίβει και προσκυνά, ένα δάκρυ κινά από τά μάτια της και πέφτει στο κερνίο χέρι τής Παναγιάς. Ένα δάκρυ που λάμπει σά διαμάντι καθώς τώ φωτίζει χλωμή άκτίνα τού ήλιου. Κι' ή μάνα φεύγει. Φεύγει με τήν έλπίδα στή καρδιά. Βυθίζει τά μάτια της πέρα στή θάλασσα, σά να θέλη να δη τή μορφή τού παιδιού της. Ήβη

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Υπάρχουν, αλήθεια, στιγμές στή ζωή μας που πάντα μένουν καθαρές μέσ' στο μυαλό μας χωρίς ο χρόνος να μπορή να τίς σβύση. Έχουν περάσει από τότε δυο χρόνια. Ήταν μια ωραία γιορτινή μέρα. Στή μεγάλη πλατεία τού Άγιου Παντελεήμονος, οι άνθρωποι, καθισμένοι στα τραπέζια τού καφενείου, ρουφούσαν με ήδονή τόν καφέ τους κάτω από τίς θερμές, άνοιχάτικες άκτίνες τού ήλιου. Τά παιδάκια έπαιζαν τριγύρω εύχαριστημένα, άφίνοντας που και που τά χαρούμενα γέλια και τίς δλακάθαρες φωνές τους να γεμίζουν τόν άέρα. Μέσα στο χαρούμενο αυτό σύνολο ξεφηνικά πρόβαλλε μια γριούλα. Στο κουρασμένο της πρόσωπο ήταν χαράγμένη βαθιά ή λύπη. Παρπατοχός άργά άργά κί κή ποιο, χωρίς να στρέψη γύρω τώ κεφάλι της. Τ' άδύνατα πόδια της μόλις κατόρθωναν με τή βοήθεια τού ραβδίου να βαστοβή τ' άποσκελετωμένο και γεμάνο, άπ' τήν κόρυση και τώ χρόνια, κορμί της. Πήγαυνε προς τήν έκκλησία. Μηχανικά τήν ακολουθούσα. Τά μάτια μου, συννεφιασμένα απ' τόν ήλιο, δέν διέκριναν όταν μπήκαμε μέσα, παρα κέρν' έξη άτομα μεζεμένα κοντά στο ιερό. Ή γριούλα άγόρασε ένα κεράκι και διευθύνηκε προς τόν όμιλο. Σιγά-σιγά

πλησίασα κι' εγώ. Και τότε, μέσ' στο σόβαμπο τής έκκλησίας, άντίκρυσα μια κερνία άνδρική μορφή ξεπλωμένη μέσα σ' ένα μακρό φεγγερό. Τό πρόσωπο τού νεκρού γερασμένο πιά, είχα μια γλυκειά έκφραση και λές πως τήν έκανε εύγενικά ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα παγωμένα χείλια του. Ήταν ή πρώτη φορά στή ζωή μου που άντίκρυθα νεκρό. Ύστερα απ' τήν χαρούμενη επίδραση τής ηλιόλουστης πλατείας και τής ζωηρής συντροφιάς τών παιδιών, που είχα πρίν από λίγη ώρα αφήσει, ή έντύπωση που μου προξένησε τώ μισοκόνταδο τής έκκλησίας κι' ο άκίνητος νεκρός ήταν πολύ μεγάλη κι' άπότομη. Πρίν φύγω, έξορξα μια ματιά στούς λιγοστούς συγγενείς που περιτοίχιζαν τόν νεκρό. Όλοι ήταν λυπημένοι πολύ. Δέν έκδήλωναν όμως με φωνές και κλάμματα τόν πονο τους. Σε μια άπομνη γωνιά καθόταν κι' ή γριούλα. Τό μάτι της ήταν κορρωμένο στο νεκρό, αλλά ή όψη της ήταν άδάκρυτη, κι' άδειχνε μια ταπεινόφρονη όποταγή στο θέλημα τού Ύψιστου. Άργότερα έμαθα ότι ήταν μια χαροκαμένη γυναίκα που όλη της ή ζωή ήταν ένα αδιάκοπο κλάμμα, ως που τέλος στήρεφαν πιά τά δάκρυά της... Πολλές σκέψεις μου γεννήθηκαν τότε, ύστερα από τώ πρώτο αυτό αντίκρυσμα τού θανάτου; Τι σκληρός χωρισμός που είναι! Πόση μεγάλη κενά άφίνει πίσω του! Άλλά και τί γλυκειά παρηγοριά είναι γι' αυτός που μένουν στή ζωή ή μεταξύ τους άγάπη κι' άλληλοδότηση! Τή μεγαλύτερη όμως παρηγοριά τή βρίσκει ο άνθρωπος στή φωτεινή ύπόσχεση που άνατέλλει στις ψυχές μας, ατόματα, με τή δόση κάθε άνθρώπινης ύπαρξης: τήν ύπόσχεση τής Χριστιανικής θεογονίας για τήν άνατολή μιας νέας, αιώνας ζωής... Βγαίνοντας απ' τήν έκκλησία είδα πάλι τά παιδιά να κείζον χαρούμενα και ζωηρά και τόν κορμηλή να διαβάζη και να συζητή άμέριμνα... Άστειδούς

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Τώρα που τά μαθήματα τελειώνουν οι μαθητές δέν δναιρούται παρά τίς διακοπές τού καλοκαιφίου. Διακοπές: μια λέξη γεμάτη όνειρα, τρέλλες, παλαβιές' μια λέξη γλυκειά άρμονικιά για κάθε παιδί' μια λέξη που θυμίζει μια ξένοιαστη ζωή. Άλήθεια τί τώ φραιότερο για ένα μαθητή να κερνά τίς μετρημένες βδομάδες τών Διακοπών, σ' ένα κατάφυτο, άπόμαρο, έρημικό, βαθύστολο χωριουδάκι μέσα στην όμορφη τής πλάσης, τή φυσική ζωή ζώντας τών χωρικών κάνοντας πότε-έδώ πότ' έκεί έκδρομολόγους στις καταπράσινες βουνοπλαγιές, στις άπόκορμνες και δροσερές ορεινιές με τούς πανύψηλους πλατάνους, με τά καθάρια τρεχούμενα νερά που παιγνιδίζουν με τ' άνάλαφο και χαριτωμένο πολυτέριχ ή κάτω από τά μεταξοφάντα και μωροβόλα κούρα και τά γραφικώτατα έλατα. Άλλά και μήπως και σ' ένα μικρούλιο νησάκι τού Αιγαίου που τώ περιταιγυρίζει τώ πέλαγος και τώ χαιδεύουν όλα τά δροσερά, χαϊδευτικά θεράκια σ' ένα μικρούλακο νησάκι που βολακεύ

το συνδιασμό πέκυου, μυρτιάς και φυκιού, δεν περνάς ακόμη πιά εσχάριστα; Το πρώι χαίρεσαι, χορταίνεις τη θάλασσα και την άμμο, το μεσημέρι χαίρεσαι και το βουνό με την περίσσια του χάρη, και τ' απόγευμα θαυμάζεις το γαληνεμένο, το γιομάτο γραφικότητα, δημοφιλιά και ήρεμια ήλιοβασιλευσά, που έχει εμπνεύσει ως τώρα χιλιάδες ποιητές και ζωγράφους.

Μά και το βουνό γά λείπει και νά απολαμβάνεις μόνο τη θάλασσα, δεν περνάς άσχημα. Μήπως έχει λίγα; Πρώτα-πρώτα σου χαρίζει τη δροσιά του—που τη λαχταράς με το παραπάνω το καλοκαίρι— και μέσα σ' αυτή την ύψη έκταση που παραδίδεται με ήδονη, σε περιμένουν χίλιες-δυό άλλες απολαύσεις. Βουνιές, μάλα και τόσα άλλα. Ο καθένας προσκαθίει νά κάνει περισσότερο και διακολότερα παιχνίδια απ' τον άλλον. Κι ύστερα έχεται ή ήλιοθεραπευεία; μετά από το δρόσισμα του νερού, άφίναςαι στη ζεστασιά, στις θαυματουργές ακτίδες του ήλιου.

Κι' έτσι περνά κανείς είτε σε βουνό είτε σε θάλασσα, σ' αυτό το λίγο διάστημα, μέρες που το μένουν αλησμόνητες, γιατί είναι μέρες χαρούμενες, ζώνιοιαιτες, ποθητές.

Ταξιδιώτης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

'Εγώρισαν οι γερανοί, πατρίδα, από τ' ξένα.
'Εγώρισαν με τις χαρές του Μάν τα λουλούδια Κι' όλα τ' άμορφα πουλιά και τ' ξενιτεμένα Πρώσικρα χτίσαν τις φωλιές, άρχισαν τ' τραγουδία. 'Εγώρισαν οι γερανοί μακριά από τ' ξένα.

Τά μισωμένα φτερωτά άχ, πόσο τ' ζηλεύω, Πατρίδα μου ήλιολόουστη, γαλάζια, άγαπημένη. Είν' ο καίμος μου έσβυστος, νά ιδώ πάλη γυρέσω Τη γη όπου γεννήθηκα, τη χιλιοςυλογημένη. Τά μισωμένα φτερωτά άχ! πόσο τ' ζηλεύω!

Τ' άνδια τρανέψαν, τ' α πουλιά λαλούν ετυχιωμένα, 'Ο,τι ποθήσαν τ' όρχουνο: Φωλιά, άγάπη, φώς! Γιατ' είναι ή τύχη τους καλή. 'Αλίμονο σε μένα, Μουτuche ο δρόμος της ζωής άνάποδος, κακός! Τ' άνδια τρανέψαν, τ' α πουλιά λαλούν ετυχιωμένα!

'Επόθησα τις φωτεινές ρόδινες χρυσαυγούλες. 'Επόθησα, πατρίδα μου, την άκροβή γαλήνη Που μούδινε ή μάνα μου, οι άγνές μου άδερφούλες, Κι' άλλοι μου! τ' η στερήθημα μού σ' της ζωής τη δίνη! Νουτάλληνα τις φωτεινές, πατρίδα, χρυσαυγούλες!

'Επόθησα τ' α σόδαμπα, που ό βασιλιάς της μέρας, Καβάλλα σ' άτια φτερωτά, άργά-άργά κρωβόταν

Και ή άνάσα τ' άλαφρού του μρωμένου άγέρα. Τη δόλια μέθαγε καρδιά, που τότε όλα χαίροταν. 'Επόθησα τ' α σόδαμπα που μύρωνε ό άγέρας!

Νουτάλληνα, πατρίδα μου, βραδιές άχ! μαγεμένες, Μυστηριακές, μ' άχνόφατο στού ούρανού τ' μάκη, Νύχτες στού άσμηφόωτο του φεγγαριού λουμένες! 'Αχ! πώς ος ένοστάλληνα σ' της ζέσης γης τή άκη! 'Επόθησα τις άφθασιες βραδυές τις μαγεμένες!

Νάξερα, μοιρα άσπλαχνη, πόσο θά ύποφέρω! Πόδια μου, κουραστήκατε... Πλακώνει χειμωνιά! Τά νεϊτα φ' ύφουν, ή άνοιξη φτωχό με βρίζει άγέρω. 'Ο άνθίζω στα λημέρια μου να φτάσω τ' α παλιά; Νάξερα, μοιρα άσπλαχνη, πόσο θά ύποφέρω!

'Αχ! κ' αν πεθανώ ό άμοιρος, μακριά στην έρημιά μου, Ποιά σπλαχνικό τ' α μάτια μου θε νά μου κλείση χέρι; Κανένα. Μαύρη ή μοιρα μου τ' α χάρως μακριά μου... 'Θέ νά σβυστώ ό δούσταχος έσμος σε ξένα μέρη; 'Αλίμονο! Νά, πάγωσε ή ποινόδαρη καρδιά μου.

Ραγιαμένη Άδρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο δάσκαλος:— Γιατί, Άντρικό,δεν ήρθες χτές σχολείο; Άντρικος:— Γιατί ήμουν άρρωστος, κύριε. 'Ο δάσκαλος:— Μά πώς, που έγώ σε είδα στην άγορά; Άντρικος:— Πήγα νά φωνάξω τ' ο γιατρού.

Τέρεια του Πόνου

— "Αν σου χαρίζα, λέει ή θεία στ' ον Τάκη, είκοσι καρδιά νά τ' α μοιραστής με τήν άδελφούλα σου, πόσο θά τις έδινες; — Πέντε. — Πέντε; Μά έσ' δέν ξερός ούσε νά μετρήσης. — Έγώ ξερω νά μετρήσω. Μά ή άδελφούλα μου δέν ξερω.

'Η Λίτσα έχει πεί στην έξοχή. — Πήγαινε κοντά στη γιδούλα, Λίτσα μου, και χάιδενέ τη, λέει ή μαμμά της. Και ή Λίτσα: — "Α, δέν την εμπιστεύομαι! Κι' αν μου δόση καμμιά κλωσιά μ' αυτά τ' α κέρατα;

Δανάη

'Ο δάσκαλος της φωνικής. — Τι είναι, Κουφιουκεφαλάκη, ή κατάτα; 'Ο Κουφιουκεφαλάκης. — 'Ορυκτόν, κύριε. — Πώς; Τι είπες; 'Ορυκτόν; — Μά, δε σκάζουμε τ' η γη νά νά τ' η βγάλουμε; Γολιάθ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήναι, 22 όδ'ος Έβριπιδου, τήν 29 Ιουλίου 1933

ΑΠΟΘΕΝ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματισμό, γιά τ' α όποία πρέπει νά πληρώσω περατίμο. Ζυγίσει τα και βάζετε τ' ο γραμματισμό σωστό. — Δέν άπαντώ σε κανένα, δταν με ρωτά για πράγματα που τ' α έχει ό 'Οδύνης του Σύνδρομητού. Τιμάται όρ. 5, τ' α χυδρουμενός όρ. 6 για τ' ο Έσωτεριού και 7 για τ' ο Έξωτεριού, και πρέπει νά τον προμηθευθή όποιος θέλει νά λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΤΑ περισσότερα από τ' α γράμματα που λαβαίνω τώρα, είναι... τελευταία. Πώς αυτό; Άπλούστατα: τ' α παιδιά μου έχουν διαγωνισμούς, εξετάσεις διακόπτουν λοιπόν τήν άλληλογραφία τους προσωρινά, γιά νά τήν επαναλάβουν κατόπι. Αλλά μού γράφουν σ' α τελευταία τους γράμματα. Και τώρα περιμένω τ' α... πρώτα, με τήν εύχη νά μού άναγγίλουν τ' α θραύστερα άποτελέσματα.

Άραία ιδέα, Δημνε Άνθέ, νά τελειώστε τ' ο σχολείο με μιά τετραήμερη έκδρομή ανά τ' α χωρία του νησιού σας και νά έπισκεφθήτε και τις άνακαφές της άρχαιας Έφκισταιας. Δέν ξερω όμως τ' η έχουν βρει εκεί. Πληροφόρησε με δταν θά μου ξαναγράψης μετά τις εξετάσεις. Σου εύχομαι καθ' έπιτυχία.

Είναι άλήθεια, Μυροούλα, ότι σήμερα είναι π' ο δύσκολο από άλλοτε ν' αναδειχθή κανείς συγγραφέας ή ποιητής, γιατί όλα τ' α θέματα έχουν εξαντληθή, όλα είναι «χλιοσιπομένα», κι' ό,τι κι' αν γράψη κανείς, ή όπως κι' αν τ' ο γράψη, θά βρεθή ότι δέν είναι νέο, πρωτότυπο. Άλλά ίσως α αυτό ή δυσκολία κάνει τήν πρωτοτυπία πολυτιμότερη. 'Τ' ο σπάνιον τίμιον» καθώς λένε. Έπειτα, ή πρωτοτυπία δέν χρειάζεται πάντα νά είναι άπόλυτη—π' ο πολύ, πολύ σπάνια βροκείται—άρκει κάπως και μιά πρωτοτυπία σχετική. Κι' εν' άλλο άκμή μ' μπορεί κανείς νά μήν είναι και τόσο πρωτότυπος στην έκφραση του, σ' τις λέξεις του, σ' τα σχήματά του λόγου, σ' τις παρομοιώσεις κτλ. Άρκει νά είναι πρωτότυπο τ' ο πράγμα που παρουσιάζει, είτε ως σκέψη, είτε ως εικόνα ζωής. Κι' αυτό τ' ο βλέπουμε προπάντων σ' τους διηγηματογράφους. Είναι πολύ π' ο πρωτότυποι εκείνοι που παρουσιάζουν νέα πράγματα, παρά εκείνοι που περιρριζόνται σε μιά νέα έκφραση, σ' ένα νέο τρόπο.

Δημήτρε Βαμβακιστά, τ' ο γράμμα σου με συγκίνησε πολύ. Ναι, θυμολμαι καλά τ' η μητέρα σου, τ' η Άτσα Πουλάκου, π' ο ήταν χρόνια συνδρομητρία μου και δέν με άφησε παρά μιά έβδομάδα πριν παντρευθεί, με τήν υπόσχεση, αν κ' ανη παιδιά, νά μού τ' α φέρη, όπως κι' έκείνη μου τ' η έφερε ό παιπούς σου, παλιός μου κι' αυτός φίλος. Και νά που έκράτησε τήν υπόσχεση της και τώρα έχω παιδί μου εμένα. Και τ' α καλό παιδί! Έ' εύχαριστώ πολύ και γιά τ' ο δεύτερο ξεσπάθωμα. Περιμένω τώρα νά πάρης και ψευδώνυμο και νά μού γράψης τακτικά. Χαιρετίσματα έγκάρδια σ' όλη τήν κοίτογένεια Διαπλάσιουών.

Δοκρον της Κερκυρας και Ασκαπενταστή 'Ονειροπόλε, σ' τις άρχές του Μήτου έλαβα δυό ποιηματά σας, «Σκυλιά» τ' ο είναι, «Στόχασμός» τ' ο άλλο. Τ' α διάβασα

π' ο πολλοι, κι' άκόμα δέν ξερω... τ' ο πρέπει νά τ' α κάμω. Γιατί και τ' α δυό είναι όρατα, και τ' α δυό φανερόνουν ενώ σ' αθή πολύ άνώτερη από τήν παιδική. Κι' ή σιχουριά τους, κι' ή γλώσσα, μαρτυρούν ποιητή άρκάτα γυμνασμένο. Έχω λοιπόν τήν ύποψη ότι δέν είναι δικιά σας έργα, αλλά ότι τ' ατυγράφατε από κάπου και μού τ' α στείλατε γιάτ' ος άρσαν, χωρίς νά ξερωτε ότι σ' η Σελίδα δέν δημοσιεύονται παρά μόνο πρωτότυπα. Άν πάλι ένας από τ' ος δυό σας είναι ποιητής, κι' έκαμε και τ' α δυό ποιήματα, και χάρισε τ' ο ένα στ' ον άδελφό του, νά τ' ο στείλη γιά δικό του... δέν ξερω, κι' αυτό δέν άποκλείεται. Σας παρακαλώ λοιπόν νά μού γράψετε τί συμβαίνει—άλλά τήν άλήθεια—γιά νά εγκρίνω και νά δημοσιέω τουλάχιστο τ' ο ένα.

'Η 'Ηβη άγόρας άκόμη έναν τόμο μου—τόν έλαβα μάλιστα την ήμέρα που τελείωσε τ' ος διαγωνισμούς—και τώρα έχω έλως τ' ος τόμους μου από τ' ο 1926 και δέν χορταίνω νά τους διαβάζη και νά τ' ος θαυμάξη. Αλλά μού γράφει σ' 'ώρατο γραμματάκι της π' ο έφερε ν' αθή μαζί του κι' ή 'Ηβη! Άλλά είχε χάρως νά μείνη, νά κ' ανη συντροφιά της μαμάς της π' ο ήταν άρρωστη. Παραστικά! Άλλη φορά...

Δέν άμφιβάλλω, Κρητικοπούλα, ότι τήν ίδια έπιτυχία θά έχης και σ' τις πτυχιακές της άπαγγιλίας. 'Ωστόσο σε εύχαίρω γιά τ' ον προέδασμό σου στην άνωτέρα τ' ο βιολιού. Θά έλθης λοιπόν σ' τις 'Αθήνας; νά σε περιμένουμε; Τ' α περισσότερα θεατρικά έργα τ' ο κ. Σενοπούλου είναι τυπωμένα σ' ος τρεις τόμους τ' ο «Θέατρο» του. 'Ο πρώτος εν' έξη τελεμένης. Έχουν όμως άνατυπωθεί απ' αυτόν χωριστά ή «Φωτεινή Σάντρα» και ή «Στέλλα Βιολάντη». 'Επίσης ύπόκρου χωριστά «Φοτηταί», «Δέν ειμ' έγά» και «Τ' ο μουσική της κοντιέσας Βαλβεραινας». Σ' η Νέα Έστία έχουν δημοσιευθή «Άνθρ' οπιν» και «Άνεζα». Ναι, ή δ. Κάκια Σενοπούλου, που έκθέτει έργα της στην Έκθεση τ' ον Νέων, είναι κόρη του και μηνησ' η τ' ο κ. Πέτρον Κάρη.

Περιμένω λοιπόν τ' α Άποτελέσματα, Θεοτρέλλη. Ά, ναι, Διαπλάσιουάλα και καλή μαθήτριά είναι τ' ο δυό έκα αντίθετα... Τ' ο άρχομενο γράμμα σου θά είναι βέβαια από τ' η Γλυφειά, όπου θά έχης άρχίσει τ' α μάκρια, τ' η βρακάδες κτλ. Σελίδα γιά π' ο λόγ' ο δέν έκαμες γυμναστική. Βέβαια, άφ' ο έκαθε ρευματισμού δέν έπαυε νά κωραστής. Π' ος πήγε ό χορός... τ' ον παντιμιών σου έλειπαν οι γάτοι;

Μήν άμφιβάλλεις, Νέινα Καλλιθωπά, νέε μου φίλε, ότι θ' αγαπώ και σ' ένα έπος αγαπώ όλα μου τ' α παιδιά, κι' είναι βέβαια γιά π' ος θά τ' α αξίζης. Πολύ μ' εύχαρίστησε τ' ο πρώτο σου γραμματάκι. Τώρα έλπιω ν' αλάβεις και τ' α φυλλάδια μου και γρηγόρα άχην τις έντυπώσεις σου.

Έ' εύχαριστώ, Ρερή, π' ο και πριν τελειώσουν οι διαγωνισμοί, οίκονόμησης λίγων καιρού νά μού γράψης δυό λόγια. Νά που όποιος θέλει, τ' ο κάνει όλα. Τώρα περιμένω γράμμα σου από τ' ο μορφο κι' η συχο χωριουδάκι όπου νά περάσης τ' ο κωλοκίρι. Μήν ξεχάσεις νά μού γράψης και τ' ος βαθμούς σου. Δέν άμφιβάλλω, Μέντιουμ, ότι θά είναι και σ' ο άνάμεσα σ' αυτές π' ο θά έπαινεθ' ον στην άναγγιλία τ' ον άποτελεσμάτων. Νά ιδώ λοιπόν, θά σ' αήρουν τ' α «γλάντια» τ' ον κωλοκίρι νά μού γράψης π' ο συχνά; Αύτ' ο που με ρωτάς, είναι βέβαια δυομα κι' όχι ψευδώνυμο.

Σε εύχαίρω, Άντις Έλπίδος, π' ο έγραψες όρατα σ' έλους τ' ος διαγωνισμούς, και σ' εύχαριστώ π' ο, μ' ός τοτε τελείωσε, κάθισες νά μού γράψης. Γιά τ' οτε-λέσματα νά είναι ήσυχη. Ναι, σ' ην ψυχή τ' ον Γιάννη τ' ον Έθρηνικού γίνεται πάντα μιά πάλη, αλλά σ' ο τέλος τ' ο καλό νικη. Μακάρι νά είχα, π' ο λές, έλληνικά μυθιστορήματα νά δημοσιέω πάντα. Μά π' ο νά τ' α βρωσκω; Χρειάζομαι τέσσερα-πέντε τ' ο χρόνο, ένω οι έλληνες συγγραφείς είναι λιγοστοί και μόνο κάπου-κάπου γράφουν και κανένα παιδικό μυθιστόρημα, π' ο πρωτιμούν—όπως ή κορία Λέλια—νά τ' ο βγάλουν άπειθίας σ' ο βιβλίο.

'Η Στραγγή ένίηκε τ' η «γραφωμετεπεία» της—π' ος ος φαίνεται κι' αυτή ή λέξη; δέν έκπράζει ένα είδος τριπελάς πολύ συνηθμένο;—γιά νά μού άναγγίλη ένα ξεσπάθωμα (π' ο γ' ο αυτό τ' η εύχαριστώ πολύ). Και μ' αυτή τ' η εύκαρία μού γράφει τόσο όρατα πράγματα! Αποθαμ' ο π' ο χάρως δέν έπιτρέπει νά ποσοκώσω παρ' αυτές τις λίγες γραμμές: «Φανό-περχος κι' οι Έπιστολές τ' ο κ. Παιθ' ονος γιά τ' η πίστη. Και πόσο χρειαζότανε, άγαπητή μου, πόσο! Είναι πολύ θλιβέρ' ο ή άπομάκρυνση τ' ο ανθρώπου από

μ' ος όλο αυτό τ' ο διάστημα, δέν πέρασε έβδομάδα π' ο νά μ' ο γράψης! Τ' ο πιστεύω λοιπόν, γιάτ' ο βλέπω, π' ος ος έχω γίνει: π' ο κ' αν τ' ο άπαιρητο, π' ο, αν σου λέξη, σου φαίνεται π' ος κ' αν βάλω λέξη απ' τ' η ζωή σου». Πολύ εύχαριστός δ κ. Σ. θά σου άνογράψη τ' η «Μαργαρίτα Σεάρα» π' ο άγόρας από τ' η Έκθεση τ' ον Βιβλίου. Και γιάτ' ο μήν «τολήη-σος» ν' αρήξες σ' ο γράφω μοι;

Γέρο-Άημο, αυτό, καθώς θά είδες, σ' ον ενέκρινε, και τώρα π' ο θά μ' ο πήξ τί-νος ήσαν ή προτίμηση. Δέν κάνουν καθ' ολου καλά τ' α παιδιά π' ο τ' ο καλοκαίρι άφίλουν κάθε πνευματική άσχαλία γιά τ' α παιχνίδια. 'Εσύ τώρα θα σχολείσαι και με μένα, άφ' ο μ' ανης στην κίνηση. Άλλά δέν άρκει. Πρέπει νά διαβάξης και βιβλία, νά μήν ξεχάξης όλωσδιόλου και τ' α μαθήματα. Τ' ο γράμμα σου όρατότατο.

Δενική Θεά, π' ος δέν γίνεται ένοχλητική και γράφω μοι σοο σ' ο θέλεις. Δέν περαξί π' ο έχασες αυτό τ' ο χρόνο. 'Επρεπε νά έκουραστήξ, νά σ' αήρουν τ' α «θέματα», νά θυνομήσης. Και νά, τώρα, θυνομημένη, θά ξαναπ' ος σ' ο σχολείο τ' ο χαιμώνα και γρηγόρα θαναπηρώσης. Ναι, σ' τις Μικρές Άγγιλίες λογαριάζεται και

Π' ος θά περάσετε π' ο εύχαρίστα τ' ο καλοκαίρι σας; Είναι απλούστατο: Θά προμηθευθήτε όσους περισσότερους μπορείτε «ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ», και θά τ' ος πάρετε μαζί σας σ' ο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θά πάτε, —άλλά κι' όπου θά μέινετε, —γιά νά περάσετε τις Διαικοπές. Κι' ένα μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, άρκει, με τις 400 του σελίδες, με τ' α τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τ' α τόσα άλλα π' ο περιέχει. Άν πάρετε μάλιστα τ' ον Τόμο τ' ο 1929 ή τ' ο 1930 ή τ' ο 1931 ή τ' ο 1932, π' ο έχει 620 σελίδες ό καθένας και 25 μυθιστορήματα οι τέσσερις μαζί, τί άλλο θέλετε; Τυποκατάλογος δημοσιεύεται σ' α φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε τον και κάμνετε εύχαίρω τ' η προμηθειά σας, αν θέλετε νά περάσετε ΤΟ Π' Ο ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

τ' η μοναδική του έλιπια, τ' ο θεό. Γυρεύοντας ένα π' ο κατάλληλο γιά τ' η δράση του φ' ος, π' ος: σ' ένα θαλασσό σκουάκι. Γυρεύοντας τ' η άλληλοφανερότερη, τ' η πλησιότερη γνήση, π' ος: στην πανηγυρική-τερη άγνώσια. 'Ο καίμος δ' ένθρωπος! τ' ον παραδάρνη ή σοφία του. Δέν μπορεί νά αισθάνεται τίποτα π' ο νά μήν έχη π' ος από τ' ον ύψηλό της έλεγχο!

τ' ο ψευδώνυμο σ' α μιά ή δυό λέξεις. Πολύ μ' εύχαριστός τ' ο γραμματάκι σου, Άδρα Ν. Βελέντζα. Βέβαια, είναι μικρή άκμή γιά νά πάρης ψευδώνυμο και νά μού γράψης τακτικά. Κάπου-κάπου όμως γράφω μοι τις έντυπώσεις σου από τ' ον παραδάρνη ή σοφία του. Δέν μπορεί νά αισθάνεται τίποτα π' ο νά μήν έχη π' ος από τ' ον ύψηλό της έλεγχο!

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τ' η συνδρομή τους νά τ' ο στείλουν τ' ο γρηγορώτερο. Άς έχουν όπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ό μόνος μου πόρος ή καθυστήρηση έπομένως δυναοεύει πολύ τ' ο έργο μου π' ον άπαιτεί, όχι μόνον μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Τ' α ψελιδονάκια κομπούνται» τ' ο Διαβάξη. Πολύ καλογραμμένο κομμάτι, αλλά έντελως άπ' ανω. 'Οση άγαθότητα κι' αν έδειξε τ' ο χελιδόνι γιά τ' ον διαφασμένο βατραχο, δέν είναι δυνατόν νά άφησε τ' α παιδιά τ' ο ψοφήσουν από τ' η ζωή. Έπειτα τ' α ψελιδονάκια δέν είναι μόνο πατέρα. Είχαν και μάνα και θά τ' α φρονίτες τουλάχιστον, αυτή δ-ταν έβλεπε ότι κινδύνος νά τ' α χάρη. Ά-

κόμη παρατηρώ μία ελλείψη συνοχής σ' αυτό το κομμάτι. Άλλοιωτικά αρχίζει και άλλοιωτικά τελειώνει. Να προσέξω επίσης ό Α. τή γλώσσα του, ή όποια αρχίζει και χηλάει στά τελευταία του κομμάτια. Μεταχειρίζεται τώρα και λέξεις τής καθαρής και άκέραιας αταξιαστές από ό φος του που έχει ένα ιδιαίτερο βέγγητρο. Τόν παραπέμπω από τελευταία του δημοσιευμένο κομμάτι. — «Στά θάνατο του Καβάφη» τής Διά. Καλό ως ιδέα αλλά ή έκτέλεση ύσταρέ πολύ. — «Ό μικρός τραγουδιστής» τής Μισοέμ. Τρυφερό στή σκέψη. «Άτσηνο γράψιμο, γλώσσα άνώμαλη. — «Φόλλα 'Ημερολογίου» τής Βάνδας. Έξαιρετικά μεγάλη πολυλογία, δυσανάλογη με τό θέμα. Πολύ άδύνατο. Έκφράσεις τετριμμένες. — «Θαρξές ό Χάρος» του Πλατάρι. «Έχω παί κι' άλλη φορά πώς τά ποιήματα αυτά σέ άπομίμηση τών δημοτικών φαίνονται εδκόλα αλλά είναι εξαιρετικά άδύνατα. Στο μέτρο τό Πλ. τά καταφέρνει. Άλλά στή γλώσσα και στήν ισοχροστική είναι άκόμη πολύ πίσω. — «'Η τρία» τής Τέρειας του Πόνου. «Άτσηνο — «Ανοξιάτικη βροχή» τής Βεαζρίνης. Αρχίζει πολύ νόστιμα και περιγραφικά, άλλ' ύστερα χηλάει. Κρίμα. — «Μιά έκδρομή στό χωριό» τής Ζιλδας. Για κοριτσάκι ένδσκα χρόνων είναι πολύ νόστιμα γραμμένο άλλ' όχι άκόμη δημοσιεύσιμο. Τά ποιηματάκια τής άντικανονικά σταλμένα, αλλά κι' αυτά άτσηνα. — «'Η γλυκειά μας εποχή» τής «Ονειρεμένης Πατρίδας. Πολύ συννητισμένο. — «Περλιπος έστιν ή φυχή μου...» τής Ραγισμένης Δύρας. Έστάλληκα όταν είχε χάσει πιά τήν επικαιρότητα του. «Άς ξανασταλή... του χρόνου γραμμένο καλύτερα άκόμη. — Προσευχή στήν 'Ακρόπολη» τής Φιλομήλας. Μετάφραση τής περίφημης προσευχής του Ρεφαν. Ω; προσπάθεια είναι άξιόπεινη, αλλά δέν είναι δημοσιεύσιμη. Θα εξακολουθήσω

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε ινωγώνεται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10. — Τά εγκρινόμενα ή άνευσιμένα γράβονται ός τήν 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται από Α. άνάκου σέ άγορία και όσα από Κ, σέ κριτική.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Εμπρός Παιδιά, κ. (ΗΒΑ). Ρεαλιστής, ά. (ΠΝ). Αίθρα, ά. (ΕΜ). Είρηνηκός, ά. (ΓΕ).

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους τής: 'Ιθάκη Πετροβίτε (θα τό διαβάσω με τή σειρά του και θα σού πώ) Βέδαρ (δέν θυμώμαι, υπάρχουν άκόμα κομμάτια παλαιά, που δέν τάνετρα στίς άπορτίφεις άν είναι, θά είναι άνάμεσα σ' αυτά, τάπορτιπέτα και στή θέση του, θα πάρη σειρά τό σημερινό 'έστελα') Ρωμαλέον Πεισιρτόνον (έλαβα τίς διορθώσεις σου και θα τίς σημειώσω) Πονηρή Γαζίτσαν ('έστελα' στήν αρχή όλα είναι δά σκολα. Όστε δέν πειράζει άν οι πρώτες σου άπαντήσεις δέν θα είναι τέλειες σιγά-σιγά μαθαίνει κανείς). 'Ανθισμένη Γαζίαρ (σε συχαίρω που προδιόστηκες με 10' ό «Λιχουδάκης» τελειώνει ύσταρ' από τόσσερα-πέντε φύλλα είδες τί φρατός που είναι ό «Κεφαλάρας»; γι' αυτό κι' έγώ σές τόν ούστησα.) Ταξιδιώτην (πολύ καλές, αλλά μία μόνο θά δημοσιεύσω, άφοδ τό θέμα είναι τό ίδιο.) Κεφαλλονιτοπούλαν (πολύ δικαιολογημένη) οι λύσεις δεκτές.) 'Ηρακλειστοπούλαν ('έστελα 2 δεσμ. χαρή λύσεων.) Πυργάχον ('έστελα επίσης δύο.) Ρεζεντά ('έστελα 5 τετραδιά.) Κώσταν Ν. Χατζηκαζέταν κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 26 'Ιουνίου, άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεκταί μέχρι τής 1 Σεπτεμβρίου.

355. Αεζίγριφος
Πιστάει, πετάει, τό πουλί...
Μά μάμα! σέ δυό τό κάνει,
Κι' εκεί που ό λύτης νόμιζε
Πώς είχε πιά πεθάνει,
Ζωντάνεψαν τά μέλη του.
Κουνούθνται, τρέχουν τώρα:
Ψάξι τό θνα, ποταμός
Τάλλο σέ ξένη χώρα.

Νέα 'Ελλάς

356. Συλλαβογρίφος
'Απο τό παντάγχαμο
Λυό μονάχα κρούο
Κι' από τ' Αρχιπέλαγος
Κάποιο νήσο άκούο.
Μπουρλοτιέρης τής 'Ερεσσό

357. Στοιχειόγριφος
Μι' άρχαία έσοικία
Τής κόβω δυό στοιχείο
Και, πιστωπέ με, λύτη,
Αυτό που τώρα μένει
Τού άνθρώπου πόσο εύφραίνει
Μάτι, ψυχή και... μύτη!
Ρασπουτίν

358. Τονόγριφος
'Οπως είμαι άν μ' άφήσης,
Κατοικία είμαι ίση,
'Αν τόν τόνο μου κινήσης,
Θά μάφήσης μοναχή.

Ζήτω τό 21

359. Πνευμαίς
+
+
+
+
****+****
*****+*****

'Οριζοντίως έκ τών άνω: σύμφωνον, πρόθεσις και άριθμητικόν σημεϊον, όρα τόδ έτος, ποταμός τής Πελοποννήσου, χώρα τής 'Ελλάδος. Καθέτως οι σταυροί άρχαίως γλύπτης.

Γελιάθ

360. Κρυπτογραφικόν
1232425678 = Κοιτής
262428 = Άρχ. βασιλεύς
31242 = Παιζεται
423128 = Πόλις τής 'Ινδικής
52825 = Προφήτης
62742 = Έκκλησιακόν
7312 = Νήσος
875 = Πρόθεσις
Μάρτυ τής 'Ανδρου

361-363. Δοροπαίγνια

- 1.— Ποιος γάλλος στρατηγός δέν φοβάται τό σκοτάδι;
- 2.— Ποιον γράμμα φοβάται κι' αυτός ό στρατηγός;
- 3.— Σε ποιά χώρα δέν βλέπεις ούτε τή μύτη σου;

'Ηχώ του Μαινάλου

364. Επιγραφή έν Διελής 'Αεροσειχίδος
* * * Τά δύο πρώτα γράμματα έκάστης τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων, κτιθέμενα εις τήν θέσιν τών άστερίσκων, σχηματίζουν 'Επιγραφήν, * * * τής όποιος ζητείται ή άνάγνωσις: * * * 1, 'Οκεανίς 2, Μάντις 3, Οδώνιον ούμα 4, 'Αμαζών 5, Βασίλισσα βαρβάρων 6, 'Ανθος 7, Πόλις τής 'Ιαπωνίας.

Πακαρούνα

365. Φωνηεντόλιπον

* - ΧΥ - Τ - ΧΥ - ΚΥ
'Ηρακλής Παπαξ

366. Γρίφος
θα Φ Φ
θα Φ Φ
θα Φ Φ
θα Φ Φ
Λυσάχατο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων του φύλλου 16

179. Σιαθος (σκιά, θάος). — 180. Φοίνις (φτ, νόξ). — 181. Μάννα-Άννα. — 182. Χολή-γλόη.
183. ΣΟΥΝΙΟΝ 184-188. Διά ΚΙΜΩΛΟΣ του Ρ: Πάριος, Ρήνος, ΤΑΜΕΣΙΟΣ φόρος, χώρα, ΣΟΛΩΜΟΣ άγιος. — 189. ΣΙΒΗΡΙΑ ΜΙΑΟΥΛΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗ (Μήλος, Αίσχόλος, 'Ησαΐας, σίτος, ΘουκΥδίδης, άνατολή, 'Αμερικη, Αίγυπτος). — 190. Αϊέν άριστέων (ε έν αρ, εις τε βι, υ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με άπλά στοιχεία όρ. 8, τό ελάχιστον τμήμα. Πέραν τών 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξις με παχία δέ στοιχεία όρ. 1 και με κεφαλαία όρ. 1, 50. Ό χαριστικός όρχος όρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό ύπλά 'Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΓ'—361]
Κόρη του Αιγαίου = Καίτη Κουσιδου.
Πονηρή Γαζίτσα

[ΑΓ'—362]
Α γράμπελη, Μίκο Μάου, που είναι ό δισοχέσις σάς; άκόμη να περιμένω;
Γιόλα

[ΑΓ'—363]
Α γαπητή Σκανδαλιάρά, τί γίνεσαι; Πώς πήγαν τά αποτελέσματα; Βρατα;
Μορτάκι

[ΑΓ'—364]
Μ έντιουμ, ποιά ή Δ/σις τής Ηείμα; Αιλ, ή δική σου; Θεότρελλη

[ΑΓ'—365]
Πρωτοπαλαιόντας στήν κίνησι τής Διαπλάσεως, χαρητώ όλους-ες.
Γέλα-Δήμος

[ΑΓ'—366]
Α γαπητή μου Μορτούλα, στή γιορτή σου μύριες αληθινές εύχούλες.
Δεβάντα

[ΑΓ'—367]
Ζητώ άλληλογραφία με Διαπλάσοφύλλες 'Η διεύθυνσίς μου είναι 'Αγνή Ενάκη, Πλατεία 'Αγίου Μηνά, 'Ηράκλειον Κρήτης.
'Ηρακλειστοπούλα

[ΑΓ'—368]
Θ εότρελλη, συχαρητήρια για τή δική σου και Μέντιουμ, για τό άριστά.
Αιλ

[ΑΓ'—369]
Κ ινεζούλα, δυστοχώς άριθμός συνεληγρώθη, Νικήτρια 'Ελλάς, είσαι μικρούλα.
Αιλ

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τό γραφεϊον μας αποστέλλοντας και δραχμ. 5 διά τήν έκτύπωσιν τής νέας ταυρίας. Άλλως δέν εύθνηόμεθα διά τήν άπώλειαν τών φυλλαδίων των.